

หัวใจงานรัก

โรส

หัวใจจ่านรัก

ผู้แต่ง โรส

พิมพ์ครั้งแรก มกราคม ๒๕๕๙

ราคา ๒๙๙ บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พุทธศักราช ๒๕๓๗

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์โรสบุ๊คส์

บรรณาธิการ รุ่งธิชา นอริวี

พิสูจน์อักษร niCKi

ออกแบบปก จรสจันทร์

พิมพ์ที่ ห้างหุ้นส่วนจำกัด ไอบริษัท

484 แขวงสามเต่า เขตบางขุนเทียน กรุงเทพมหานคร 10150

ติดต่อผู้เขียน แฟนเพจ โรส รุ่งธิชา โรเซลลา

เว็บไซต์ www.rosebooksnovel.com

อีเมล rose@rosebooksnovel.com

จากใจผู้เขียน

ในที่สุด **หัวใจจ่านรัก** ก็เดินทางสู่มือคุณผู้อ่านจนได้ หลังจากที่ปล่อยให้รอกันเกือบข้ามปี เหลือบตามองวันที่ในปฏิทิน ไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นวันเดียวกันกับที่เขียนคำนำของ **หัวใจอ่อนรัก** เมื่อ ๑๑ เดือนก่อน แต่ถึงจะเนิ่นนานขนาดนี้ ก็ยังไม่ข้ามปีละนะ

ขอบคุณผู้อ่านทุกท่านที่ยังติดตามกัน แม้ผู้เขียนจะเขียนบ้าง คู้บ้าง แต่ก็ยังรอกันอย่างอดทน ขอขอบคุณมากจริง ๆ นะคะ สัญญาว่าปีหน้าฟ้าใหม่จะเป็นคนใหม่ จะเขียนนิยายออกมาให้สม่่าเสมอกว่านี้ อย่าเพิ่งทิ้งกันไปไหนนะ

กลับมาคราวนี้ฟ้าฟัวมีกับหนูอินมาต่อความสนุกสนานให้จบกับ **โคแก่เดอะซีรีส์** เรื่องราวก็ยังคงมีกลิ่นอายหื่นคอมเมดี้เช่นเดิม ยังอยากให้อ่านไปยิ้มไป หัวเราะคิกคักบ้างในบางที่ อย่างที่อ่าน **หัวใจอ่อนรัก** ค่ะ แต่ก็เชื่อว่าจะมีแต่ขำและหื่น ความหวานซึ่ง กินใจ ความลึกซึ้งและยิ่งใหญ่ของความรัก ก็จัดให้แบบไม่กั๊กเช่นกัน สารภาพว่าเขียนจบแล้วหลงรักพี่ภูมิกับหนูอิน และหวังว่าคนอ่านจะรู้สึกเช่นเดียวกันนะคะ

เรื่องราวในเรื่องนี้จะดำเนินไปพร้อม ๆ กับเรื่องราวของพี่อูฐกับพลอย

ใน **หัวใจอันรัก** เพราะฉะนั้นผู้ที่รู้สึกกับพลอยก็จะปรากฏตัวเรื่อย ๆ อย่างที่
หนูอินกับพี่ภูมิปรากฏตัวบ่อย ๆ ในเรื่องแรกค่ะ

นอกจากนี้ยังเปิดตัวพระเอกเรื่องใหม่ **ศิขรินทร ณ เวียงสรอง**
จะเป็นนิยายแนวไหน อย่างไร โปรดติดตาม

ขอให้อ่านอย่างมีความสุขค่ะ

Rose

บ้านที่เฟิร์ท ออสเตรเลีย

๒๙ ธ.ค. ๕๘

บทนำ

“ยายอินยังเด็ก เด็กกว่านายมากด้วย ฉันว่าไม่ควร เลิกคิดเถอะภุมิ”

ไอ้อิฐ อิศรา เพื่อนรักที่ตอนนี้เขาไม่ค่อยอยากจะรักสักเท่าไร พุดด้วยสีหน้าจริงจัง หลังจากที่เขาสารภาพความในใจที่มีต่ออินทิราน้องสาวสุดรักสุดหวงของมัน

นี่หากไม่เพราะเป็นพี่ชายของผู้หญิงที่เขารัก อย่าคิดว่าเขาจะยอมให้มันพูดแบบนี้ เขาจะรักใครชอบใคร คนที่เป็นเพียงเพื่อนอย่างมันไม่มีสิทธิ์มาตัดสินว่าควรหรือไม่ควร แต่อินทิราที่เขาพอใจ กลับเป็นน้องสาวของมันเสียนี้ เลยต้องยอมให้มากางปึกเป็นอุปสรรคความรักอยู่แบบนี้

“ฉันรักจริงหวังแต่งงานะเว้ย นายห้ามไม่ได้หรอก” เขายืนยันความรู้สึกคนเป็นเพื่อนควรจะสนับสนุนเขา มากกว่าที่จะมาเป็นก้างหินโตแบบนี้

“ห้ามได้สิ ฉันเป็นพี่ชาย ถ้าฉันไม่ยอม นายจะทำอะไรได้”

“อย่างเง่าสิวะไอ้อิฐ ฉันมีอะไรที่ทำให้นายคิดว่าไม่ดีพอสำหรับน้องอินวะ” เขาถามอย่างจริงจัง

“นายแก่เกินไปสำหรับอิน นายอายุมากกว่าอินตั้งสิบสี่ปี

“ไม่กลัวคนมองว่าเป็นเต่าหัวงูหรือไงวะ”

“อายุเป็นเพียงตัวเลข แล้วฉันก็ไม่ได้ดูแลแบบเป็นพี่น้องกันได้สักหน่อย ใครจะมามองว่าเป็นเต่าหัวงู”

คำนั้นมันสำหรับพวกตาแก่ตมหากลับที่ขึ้นขอบสวาว ๆ คราวลูกต่างหาก เขากับอินทียายังห่างไกลกับคำว่าเต่าหัวงูมากนัก

“อินยังไม่สืบด้วยซ้ำ ไม่เรียกเต่าหัวงูแล้วจะเรียกอะไรวะไอ้ภูมิ”

คำพูดของอิศราทำให้เขาชะงัก เริ่มมองเห็นและเข้าใจในเหตุผลของเพื่อน

จริงสินะ อินทียายังเป็นผู้เยาว์อยู่เลย และเขาก็อายุมากกว่าเธอมากจริง ๆ เสียด้วย

เขาพิจารณาถึงความควรไม่ควร แม้อายุจะเป็นเพียงตัวเลข แต่เขาซึ่งเป็นผู้ใหญ่จะรักกับเด็กสาวก็คงจะดูไม่ดีจริง ๆ จึงบอกเพื่อนถึงความตั้งใจ หลังจากคิดพิจารณาอย่างถี่ถ้วนก็ แม้จะขัดใจตัวเองแค่ไหนก็ตาม

“งั้นฉันจะรอจนน้องอินเรียนจบ ถึงตอนนั้นน้องอินก็เป็นผู้ใหญ่แล้วฉันจะจีบน้องอิน ไม่สนหรือกว่านายจะคิดยังไง และจะไม่ยอมให้นายห้ามด้วย”

“ถ้าคิดว่าจะรอได้จนถึงตอนนั้นโดยไม่มีเมียไปเสียก่อนฉันก็จะยอมให้นายจีบอิน”

เป็นการตัดสินใจที่ดีที่สุดของเพื่อนรักของเขาเลยคราวนี้

“ขอบใจมากอิฐ แต่ระหว่างนี้นายอย่ามาห้ามถ้าฉันจะเฝ้าน้องอินอยู่ห่าง ๆ ฉันยังจีบน้องอินไม่ได้ ก็อย่าหวังว่าจะยอมให้ใครตัดหน้าจีบไปก่อน”

“ตามใจ”

เขาถือว่าคำพูดสั้น ๆ ของเพื่อนคือสัญญาณไฟเขียวของเส้นทาง
สายรัก

และหลังจากวันนั้น เขาก็กลายเป็นดั่งครอบครัวของไอ้เพื่อนรัก
อย่างที่ไม่มีใครห้ามได้ ไม่ว่าจะวันสำคัญหรือวันไม่สำคัญ เขาก็จะวนเวียนอยู่
กับคนบ้านนั้นเสมอ ๆ

อย่างน้อย ๆ ให้เห็นอินทிரออยู่ในสายตาตลอดเพื่อความสบายใจ
ร่อนองอินเรียนจบเมื่อไร ไ้ภูมิจะจัดหนักจัดเต็ม!

๑

“พีภูมิจ...” อินทิราพิมพ์เบา ๆ หันไปสบตากับบุษราคัมเพื่อนสนิท โดยมีได้นัดหมายเมื่อมองเห็นคนที่เพิ่งจะโทร. เข้ามาหาพี่ชายปรากฏตัวขึ้น และเดินเข้ามาสวมกอดกันตรงหน้า

หมายความว่าอย่างไร คินนี่พีอัฐพี่ชายเธอตกปากรับคำพาเธอกับบุษราคัมมาดื่มฉลองเรียนจบ ซึ่งเป็นแผนจับคู่ของอินทิรา โดยหมายใจให้เพื่อนปฏิบัติกรรูก หลังจากทีหลงรักพี่ชายเธอมานานแต่เขาไม่เคยสนใจ คินนี่อินทิราวางแผนมันเหมาะที่จะให้บุษราคัมกับพีอัฐได้ใช้เวลาด้วยกัน ให้แม่เพื่อนรักใช้ความสว ความสวย และหน้าอกหน้าใจตุ้ม ๆ นั้น ยั่วชวนให้พี่ชายเธอตะบะแตก แต่พีภูมิกลับตามมาด้วยเสียนี้

เขาจะรู้ไหมว่าทำเสียแผนไปหมด!

พีภูมิจเป็นเพื่อนสนิทกับพี่ชายเธอ ตั้งแต่จำความได้ก็เห็นพีภูมิจวนเวียนใกล้ชิดอยู่กับพีอัฐตลอด เรียนมาด้วยกันตั้งแต่อนุบาลจนจบมัธยม พอเรียนมหาวิทยาลัยก็ยังไปเรียนที่เดียวกัน แม้จะคนละคณะแต่ก็อาศัยอยู่หอพักเดียวกัน พอไปเรียนต่อที่ต่างประเทศก็ยังไปด้วยกันอีก

เรียนจบกลับมาทำงาน พี่อัฐเปิดบริษัทก่อสร้าง พี่ภูมิตเปิดบริษัทออกแบบ มีการร่วมงานกันบ้างในบางโครงการ และเท่าที่อินทิราจำได้ พี่ภูมิตจะอยู่กับพี่อัฐเสมอในทุกโอกาส ไม่ว่าจะวันสำคัญหรือวันธรรมดา แม้แต่การไปเที่ยวในครอบครัว พี่ภูมิตยังติดสอยห้อยตามไปด้วย!

ตอนแรกก็คิดว่าสองคนนี้เป็นเพื่อนสนิทที่รักกันมากจนไม่สามารถแยกจากกันไปไหนได้ แต่เมื่อเวลาผ่านไปเนิ่นนานแต่ไม่เคยเห็นทั้งสองมีใครรักกันสักที เป็นหนุ่มโสดที่ควงคู่กันไปไหนมาไหนตลอด จากที่ตอนแรกไม่เคยคิดอกุศลก็เริ่มคิด ผู้ชายสองคนที่สนิทสนมแนบแน่นกันเช่นนี้ คนรักก็ไม่เคยมี จะเป็นอะไรไปได้หากไม่ใช่กินกันเอง!

เมื่อคิดเช่นนั้นอินทิราจึงถือว่าพี่ภูมิตเป็นศัตรูหัวใจตัวฉกาจของเพื่อนรัก ซึ่งเธอต้องถือเป็นศัตรูของตนเองด้วย หญิงสาวจึงไม่เคยญาติดีกับภูมิตเสียที โดยเฉพาะในช่วงหลังที่มีโอกาสเป็นต้องหาเรื่องชวนเขาทะเลาะอยู่เสมอ

“สวัสดิ์ครับสาว ๆ พาไอ้อัฐมาปล่อยแก่หรือครับ”

เขาหันมาทักทายเธอกับบุษราคัมอย่างอารมณ์ดี จึงต้องยกมือไหว้แล้วทักทายอย่างเสียไม่ได้

“สวัสดิ์ค่ะพี่ภูมิต”

เสร็จแล้วก็หันไปหาพี่ชาย

“พี่อัฐกับพี่ภูมิตั่งเครื่องตีมือรอก่อนนะคะ อินกับพลอยขอตัวไปห้องน้ำก่อน”

บอกแล้วก็คว้าแขนเพื่อนเพื่อออกเดิน หากจะไม่ถูกชายหนุ่มที่เพิ่งมาถึงขวางไว้เสียก่อน

“ให้พี่พาไปดีกว่า”

“ไม่เป็นไรค่ะพี่ภูมิ อินกับยายพลอยไปกันเองได้ พี่ภูมิอยู่คุยกับพี่อิฐเถอะค่ะ”

เขาต้องไปห้องน้ำก็เพราะตัวเองยังจะตามมาอีก อินทிரาคิดอย่างขัดใจ อดส่งค้อนให้ชายหนุ่มไม่ได้ ก่อนที่จะดึงแขนบุษราคัมพาเดินเลียงเขาตรงไปยังห้องน้ำที่อยู่ไม่ไกลจากโต๊ะที่นั่งนัก

“พี่อิฐชวนพี่ภูมิมาด้วยหรืออิน”

แม่เพื่อนรักที่ทำหน้าราวกับจะร้องให้ถามทันทีที่เข้ามาในห้องน้ำ

“เออ! ฉันก็ไม่อยากจะคิดมากหรอกนะ แต่ทำไมพี่อิฐต้องชวนพี่ภูมิด้วยล่ะ จะมาเกี่ยวกับพวกเราโดยไม่มีพี่ภูมิไม่ได้เลยหรือไง” อินทிரาบ่นกระปอดกระแปด การที่พี่ภูมิตามมาเที่ยวด้วยแบบนี้ยิ่งตอกย้ำความคิดอกุศลของเธอว่าเธอทั้งสองขึ้นชอบการทำเหมืองทอง!

“แล้วเราต้องทำยังไงล่ะอิน ฉันไม่กล้าเลื่อยหรอกนะถ้าพี่ภูมิอยู่ด้วย”

คำถามจากบุษราคัมยิ่งทำให้อินทราของขึ้น ‘เลื่อย’ คือแผนที่หญิงสาววางไว้ให้เพื่อนปฏิบัติเพื่อยั่วพี่ชายเธอ แต่เมื่อพี่ภูมิปรากฏตัวทุกอย่างก็ผิดพลาดไปหมด

“เดี๋ยวฉันจะกำจัดพี่ภูมิเอง พอสบโอกาสแก็ได้อยู่กับพี่อิฐสองต่อสอง ต้องเริ่มตามแผนทันทีนะ” หญิงสาวหาทางออก เธอต้องหาทางพาพี่ภูมิไปที่อื่นเพื่อเปิดโอกาสให้พี่ชายและเพื่อนสนิทได้ใช้เวลาด้วยกัน

สองสาวซักซ้อมแผนการกันต่ออีกเล็กน้อยแล้วจึงกลับไปยังโต๊ะที่สองหนุ่มนั่งรออยู่

เมื่อไปถึงโต๊ะที่นั่งซึ่งเป็นโซฟาหนังนุ่ม ประกอบด้วยโซฟายาวขนาดสองที่นั่งจัดวางหันหน้าเข้าหากัน โดยมีโต๊ะตัวเล็กอยู่ระหว่างกลางสำหรับวางเครื่องดื่ม ซึ่งทั้งสองหนุ่มจับจ้องโซฟากันคนละตัว อินทราจึง

พาดตนเองไปนั่งลงข้าง ๆ ภูมิ เพื่อให้บุษราคัมได้นั่งบนโซฟาตัวเดียวกับพี่ชาย

“พี่สั่งน้ำส้มให้” พี่ชายว่าพลางบ้วนน้ำไปยังแก้วก้นทรงสูงที่บรรจุน้ำส้มสีสดเต็มแก้ว มีชั้นส้มฝานเสียบอยู่บนปากแก้วดูน่าดื่ม

“พี่อิฐ! ทำไมไม่สั่งน้ำส้มคะ อินกับยายพลอยไม่ใช่นางเอกนะ ไม่เอาน้ำส้ม ไปคะพี่ภูมิ ไปสั่งเหล้ากัน” อินทிரากล้งโวยวายแล้วคว้าแขนภูมิให้ไปสั่งเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ยังบาร์เครื่องดื่มด้วยกัน เพื่อเปิดโอกาสให้เพื่อนสาวได้อยู่กับพี่ชายสองต่อสอง แต่ยังไม่ทันได้ลุกไปไหน ผู้เป็นพี่ชายก็ปรามเสียงเรียบ

“ยายอิน เป็นเด็กเป็นเล็กจะกินเหล้าทำไม”

“เด็กที่ไหนคะ พวกเราเรียนจบแล้ว โตเป็นผู้ใหญ่แล้ว แล้วอีกอย่าง พี่อิฐกับพี่ภูมิก็อยู่ ไม่เห็นเป็นไรเลย หรือพี่อิฐจะให้อินกับยายพลอยไปกินกับคนอื่น”

“เอาน้ำอิฐ ให้นำองดื่มเถอะ นาน ๆ ที”

เมื่อได้ยินเสียงพี่ภูมิบอกกับพี่ชาย อินทிரาก็อดปรายตาไปมองแล้วยิ้มให้ไม่ได้ พุดถูกใจแบบนี้ญาติตินิดหนึ่งก็ได้

“ก็ได้ เรียกพนักงานละกัน ไม่ต้องเดินไปสั่ง” พี่ชายว่าพร้อมโบกมือเรียกพนักงานที่เดินให้บริการไปมาอยู่ไม่ไกล

อินทிரากับบุษราคัมจึงสั่ง ค็อกเทล แอลกอฮอล์ต่ำพอเป็นพิธี อดแข็งอยู่ในใจไม่ได้เมื่อทุกอย่างไม่เป็นไปตามแผน

แต่แล้วอินทிரาก็ต้องยิ้มกว้างเมื่อเห็นพี่ชายลุกขึ้นแล้วบอกกับทุกคนในโต๊ะ

“เดี๋ยวมานะ ไปห้องน้ำ”

เยส! ในที่สุดทางก็เปิด หญิงสาวกระหึ่มอยู่ในใจ รอจนคล้อยหลัง

พี่ชาย คนเจ้าแผนการก็กระโดดตกลงไปนั่งข้าง ๆ เพื่อนสาว แล้วกระซิบกระซาบบอกแผนการในทันที

“ฉันจะพาพี่ภูมิไปที่อื่น แกนั่งอยู่นี่ อ้อยผู้ชายคนอื่นไปนะ”

ว่าแล้วก็ต้องปลอบอกปลอบใจเพื่อนรักยกใหญ่เมื่อบุษราคัมไว้วายกับแผนการที่เปลี่ยนแปลงกะทันหัน แต่อินทिरาก็ยืนยันมั่นเหมาะว่าแผนการคราวนี้ได้ผลแน่ ก่อนที่จะคว้าแขนภูมิพาเดินจากไป ทิ้งเพื่อนสนิทไว้เพียงลำพังโดยไม่ลืมแฉกระซิบกับชายหนุ่มที่นั่งอยู่ไม่ห่างจากนัก

“เพื่อนดิฉันนั่งเหงาอยู่คนเดียว ไปดื่มเป็นเพื่อนหน่อยสิคะ” บอกแล้วก็ชี้มือไปยังคนที่นั่งเหงาอยู่คนเดียวที่ว่าแล้วเดินจากไปพร้อมหัวเราะคิกคักอย่างอารมณ์ดี

“คิดจะทำอะไรนะเรา” ภูมิถามเมื่อเดินกันมาระยะหนึ่ง

อินทिरาปรายตามองชายหนุ่มอย่างครุ่นคิด หากเขารู้ว่าเธอวางแผนจับคู่ให้พี่ชายกับเพื่อนสนิท เขาจะว่าอย่างไรนะ

“เปิดโอกาสให้ยายพลอยกับพี่อัฐคะ” ตอบไปแล้วได้ยินเสียงเขาหัวเราะหึ ๆ อินทिरาจึงหันขวับไปหา ถามอย่างเอาเรื่อง

“หัวเราะอะไรคะพี่ภูมิ”

“หัวเราะน้องอินจะทำตัวเป็นแม่สื่อ” ภูมิว่า ไบหน้ายังประดับรอยยิ้มอารมณ์ดี

“ว่าแต่คิดว่าจะได้ผลหรือ” อดยั่วเล่นไม่ได้เมื่อเห็นท่าทางเอาเรื่องของหญิงสาว ไม่รู้โกรธอะไรเขา ถามแค่นี้เอง แล้วยิ่งดูเหมือนคำถามสุดท้ายจะยิ่งสะกิด ‘ต่อม’ อินทिरามากขึ้น เพราะหญิงสาวซู้ฟอ

“พี่ภูมิอยู่ให้ห่างก็แล้วกัน”

“อ้าว เกี่ยวอะไรกับพี่” เขาถามกลับหัวเราะ คิดว่าอินทिरาพาล

ที่เพื่อนเขาไม่ยอมมารับรักเพื่อนของเธอเสียที่ ไม่ได้คิดเลยว่าหญิงสาวตรงหน้า คิดกับเขาอย่างไร

“เกี่ยวสิคะ อย่างวันนี้ ยายพลอยกับพี่อัฐควรจะได้มานั่งดื่มกัน หนุงหนิงแต่พี่ภูมิก็ตามมาเป็นก้าง” อินทิวราว่าพร้อมค้อนขวับ ๆ ยิ่งเห็นภูมิ หัวเราะราวกับถูกใจยิ่งของขึ้น ไม่ได้รู้ว่าท่าทางของตนนั้นน่าเอ็นดูในสายตาของคนมองเพียงใด

“ก้างที่ไหน ตอนนี้อยู่ในมือน้องอิน จะทำอะไรกับพี่ภูมิก็แล้วแต่จะ กรุณาเลยครับ” เขาว่าอย่างอารมณ์ดี ก็จะไม่ให้อารมณ์ดีได้อย่างไร อยู่ ๆ ก็ได้มาอยู่กับหญิงสาวตามลำพัง ตอนที่อิศราโทร. หา เขาคิดว่าคงจะมานั่งดื่มอยู่ด้วยกัน แต่คนข้าง ๆ กลับดึงเขาออกมาเสียนี้ ยิ่งเข้าทางไอ้ภูมิ เลยสิ คุ่มค้ำกับการที่ต้องสละเวลาพักผ่อนที่ตั้งใจว่าจะนอนให้เต็มอิ่ม หลังจากลุยงานหนักมาทั้งสัปดาห์

“ออกไปทำอะไรกันดีกว่าคะ” อินทิวราชวน จริง ๆ แล้วก็อยากจะนั่งดื่มอยู่แถว ๆ นี้หรอกนะ แต่กลัวพี่ภูมิจะหาทางกลับไปหาพี่อัฐ เพราะฉะนั้น พาออกไปให้ห่างจากที่นี่ดีกว่า ซึ่งคนถูกชวนก็พยักหน้าอย่างกระตือรือร้น

ภูมิเลื่อนมือไปกุมมือเล็กที่ก่อนหน้านี้ทำหน้าที่คิดว่าแขนเขา แล้วพาเดินออกมา แต่เมื่อห่างจากโต๊ะที่นั่งกันอยู่เมื่อสักครู่หญิงสาวก็ปล่อยมือจากเขา ชายหนุ่มจึงยื่นมือไปจับข้อมือเธอเสียเอง

“พี่ภูมิปล่อยสิคะ จะมาจูงอินทำไม” หญิงสาวว่าพลางแกะมือเขา ออกจากมือเธอ

หากชายหนุ่มไม่คิดจะปล่อย

“ไม่ เดี่ยวน้องอินหาย พี่ไม่มีน้องมาคืนไอ้อัฐหรอกนะ”

คำตอบของเขาทำให้อินทิวราต้องมองหน้าพร้อมกลอกตา แต่จำต้อง

ยอมปล่อยให้เขาจับจู้อยูอย่างนั้นเพราะมือแข็งแรงไม่ยอมคลายออกเลย
ไม่ว่าเธอจะพยายามแกะแคะไหนก็ตาม

อินทิวราเดินตามการจับจูของภูมิจนไปถึงรถยนต์ของชายหนุ่ม
ซึ่งจอดอยู่ที่ลานจอดรถของฝั่บที่เพิ่งเดินออกมา เมื่อเข้าไปนั่งในรถเรียบร้อย
เขาก็หันมาถาม

“น้องอินอยากกินอะไร”

“หิวมูมตรงนี้มีมะเหมี่ยวอยู่ค่ะ พาอินไปกินได้ไหม” หญิงสาวถาม
มองเห็นชายหนุ่มพยักหน้าก่อนจะหันไปตั้งใจกับการขับรถ

อินทิวรานั่งเงิบ ๆ แต่ลอบมองใบหน้าของคนที่จับอยู่เป็นระยะ
ใบหน้าด้านข้างของเขามองเห็นจมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปากบางสีชมพูระเรื่อ
คางนูนนิด ๆ เคราเขียว ๆ นั้นทำให้ดูน่ามอง ต้นคอขาว ๆ ที่ผมตัดสั้นอย่าง
เรียบร้อยนั้นก็ดูดี

น่าเสียดาย... หน้าตาออกจะดีทำไมถึงมากินกันเองนะ คิดแล้วก็
ถอนหายใจ ก่อนจะสะดุ้งเมื่อคนที่ทำท่าตั้งใจกับการขับรถส่งเสียงมา

“นั่งมองหน้าพี่แล้วก็ถอนหายใจ เสียดายอะไรหรือครับน้องอิน”

“เสียดายไม่น่าเป็น...เฮ้ย ไม่ใช่ ๆ ไม่ได้เสียดายอะไรค่ะ” อินทิวรา
เกือบจะพูดในสิ่งที่คิดออกไป แต่เมื่อรู้ตัวก็รีบละล้าละลักปฏิเสธ

“ไม่น่าเป็นอะไรครับ”

“ไม่มีอะไรค่ะ พี่ภูมิขับรถไปแล้ว พุดมากจริง” อินทิวราจุนเฉียว
กลบเกลื่อน

ภูมียักไหล่แล้วไม่ถามอะไรต่อ คุ่นเคยกับความซึ้งจุดหงิดของ
หญิงสาวที่มีต่อเขาในช่วงปีหลัง ๆ จนไม่รู้สึกละไร

ใช้เวลาไม่นานภูมิจึงขับรถมาจอดริมถนนตามคำสั่งการของคนข้าง ๆ

เห็นร้านบะหมี่ตั้งอยู่บนทางเท้าของอีกฝั่งของถนน มีลูกค้าค่อนข้างหนาตา

“พี่ภูมิเร็ว ๆ เดียวไม่มีโต๊ะ” อินทிரาร่าง

หญิงสาวเปิดประตูออกไปยืนบนถนนก่อนแล้วขณะที่ชายหนุ่มยังไม่ออกมาจากตัวรถ แต่จิตใจเดียวเขาก็ก้าวออกมาแล้วคว้ามือเธอไปจับ

อินทிரามองมือใหญ่ แล้วเงยหน้าขึ้นมองหน้าเจ้าของมือบนกระป๋อดกระแปด

“จะจับทำไมเนี่ยพี่ภูมิ อินเดินเองได้”

“ไม่เอา ข้ามถนนมันอันตราย เกิดน้องอินเดินทะเล่ทะเล่าไปให้รถชนทำไง”

“อินไม่ใช่เด็กอนุบาลแล้วนะคะ” หญิงสาวว่าไบหน้าหน้าบึ้งตึง หางตาเห็นเขามองมา ริมฝีปากแยมออกเป็นรอยยิ้ม สายตาเป็นประกายแปลก ๆ

“รู้ครับว่าโตแล้ว ยิ่งต้องหวง...”

“อะไรนะคะ” อินทிரากถาม เธอได้ยินไม่ชัดซึ่งน่าจะเป็นเพราะเสียงรถยนต์ที่แล่นไปมา เขาบอกว่าต้อง ‘หวง’ หรือ

“พี่บอกว่า ยิ่งโตยิ่งต้องหวง” ชายหนุ่มว่า รอยยิ้มยังไม่เลือนไปจากไบหน้า

อินทிரาทำเสียงรับรู้ในลำคอ แล้วเดินตามการจับจูงของเขาไปยังร้านบะหมี่ที่เห็นอยู่ตรงหน้า

ทั้งสองเลือกที่นั่งที่โต๊ะตัวเล็ก ๆ มีเก้าอี้สองตัววางอยู่ตรงข้ามกัน บนโต๊ะมีพวกเครื่องปรุงวางอยู่ ไม่นานบะหมี่พิเศษปูสองชามที่สั่งไปก็ถูกวางลงตรงหน้า

“ไม่ปรุงหรือคะ” อินทிரากถามเมื่อเห็นภูมิหยิบตะเกียบแล้วคีบเส้นบะหมี่เข้าปากในทันทีโดยไม่เติมเครื่องปรุงก่อน

ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นมามองคนถามแล้วยักไหล่

“ก็อ้อยแล้ว” ว่าแล้วก็ก้มหน้ากินต่อ

อินทிரากจึงหันกลับมายังชามของตนก่อนจะเริ่มกรรมวิธีเติมเครื่องปรุง

คนแอบมองถึงกับทำหน้าสยงเมื่อเห็นหญิงสาวตักน้ำตาล น้ำส้ม และพริกป่นใส่ลงไป ในชามจนเป็นภูเขาสูงก่อกม แต่ก่อนที่เธอจะได้ตักหัวง ไทรศัพทิมือถืออยู่ในกระเป๋าทางเกงก็สั่นขึ้นมาเสียก่อน

“อู๋ไหน”

เสียงเพื่อนสนิทส่งมาตามสาย ภูมิทอดสายตามองคนที่เริ่มกินบะหมี่ อยู่ตรงหน้าดินหนึ่งก่อนจะตอบ

“พาน้องอินมากินบะหมี่ เดี่ยวเสร็จแล้วจะพากลับไปส่ง ไม่ต้องห่วง” เขาตอบ นิ่งฟังปลายสายสักครู่แล้วจึงวางสาย

“พี่อิฐหรือคะ” อินทிரากถาม

“อืม ให้อิฐให้พี่ไปส่งอิน”

“ตอนนี้นะหรือคะ” อินทிரากถามเสียงสูง ดวงตาวาวรีเบิกกว้าง ได้ข่าวเธอเพิ่งออกมาจากบ้านนะ!

“กลับตอนที่น้องอินอยากกลับครับ พี่ภูมิพร้อมบริการ” ชายหนุ่มว่า ก่อนจะฉีกยิ้ม สายตาเต็มไปด้วยประกายแห่งความรักที่คนได้รับคล้ายกับ มีบางสิ่งบังตาจนมองไม่เห็น

“น้องอินอยากไปเที่ยวไหนคืนนี้ เดี่ยวพี่พาไป” ชายหนุ่มเสนออย่างใจดี

หากคนฟังกลับมีความคิดบรรเจิด

“ไป...ไปคอนโดฯ พี่ภูมิตักว่าคะ”

“หา!”

“ไปคอนโดฯ พี่ภูมิ อินไม่เคยไปเลย” หญิงสาวว่า

เธออยากไปดูว่ามีร่องรอยของพี่ชายอยู่ในคอนโดมิเนียมของเขา หรือเปล่า หากมันใจว่าสองคนนี้เป็นคู่เกย์กันแน่ ๆ เธอจะได้เลิกแผนการจับคู่ให้พี่ชายกับเพื่อนสนิทเสีย เพราะทำไปก็เปล่าประโยชน์ พี่ชายเธอคงไม่ ‘ได้หน้าแล้วล้มหลัง’ แน่ ๆ

คอนโดมิเนียมของภูมิตั้งอยู่บนถนนสายธุรกิจของกรุงเทพมหานคร ชายหนุ่มพาอินทราขึ้นมายังชั้นสูงสุดซึ่งลิฟต์ใช้เวลาครู่ใหญ่จึงขึ้นมาถึง หลังออกจากลิฟต์ชายหนุ่มก็ยื่นมือมาคว้ามือเธอแล้วพาเดินตรงไปยังห้องชุดของตน

เมื่อเข้ามาภายในก็พบกับห้องนั่งเล่นซึ่งสิ่งของต่าง ๆ จัดวางอยู่ค่อนข้างเรียบร้อย ทำให้คนที่กวาดสายตามองไปรอบ ๆ อัดคิดไม่ได้

เนียนไปไหม... ผิดวิสัยผู้ชาย!

“ดีอะไรดีครับน้องอิน” ภูมิถามขณะเดินไปเปิดตู้เย็นในครัว

“เหมือนพี่ภูมิก็ได้คะ” อินทราตอบงาย ๆ สายตาสอดส่ายไปรอบ ๆ มองหาร่องรอยหลักฐานเพื่อยืนยันในสิ่งที่สงสัย หากยังไม่เห็นสิ่งผิดปกติใด ๆ ในห้องนั่งเล่น และคำถามที่ลอยมาจากคนที่รินเครื่องดื่มอยู่ในครัวก็ทำให้อินทราถึงกับสะดุ้ง

“หาอะไรอยู่หรือครับน้องอิน”

“หา... เอ่อ... ก็มองไปงั้น เผื่อพี่ภูมิชุกสาว ๆ ไว้ในนี้ ไม่เคยเห็นพี่ภูมิมีใคร อินจะได้เป็นคนแรกที่ได้เจอแฟนพี่ภูมิไงคะ” อินทราตอบคล้ายล้อเล่น ก็ยังไม่กล้าบอกนี่ว่ามองหาผู้ชาย!

“พี่ไม่มีแฟน” ภูมิบอก จริงจังทั้งน้ำเสียงและสีหน้า

อินทிரาทำคอย่น พุดเล่นหย่อยเดียวทำซะจริงจัง สงสัยจะสะกิดต่อม!

“ไม่มีก็ไม่มีสิคะ อินทราพุดเล่น” อินทிரาว่า

แต่ดูเหมือนชายหนุ่มจะยังไม่พอใจ เขาเดินมาคว้าแขนเธอแล้วพาเดินออกจากห้องนั่งเล่น

“จะพาอินไปไหนคะพี่ภูมิ”

“สำรวจว่าพี่ไม่มีใครซุกไว้จริง ๆ” ชายหนุ่มตอบขณะพาเดินทะลุห้องนอนเข้าไปในห้องน้ำที่อยู่ภายใน

“เริ่มจากห้องน้ำก่อนละกัน ดูซิว่ามีอะไรที่เป็นของผู้หญิงอยู่บ้างหรือเปล่า” ชายหนุ่มบอก

อินทรารีบกวาดสายตาไปรอบ ๆ ห้องน้ำอย่างรวดเร็วแล้วก็ต้องผิดหวัง ไร้... ไม่มีร่องรอยของผู้หญิงในห้องนี้เลยสักอย่างเดียว มันจะเป็นไปได้อย่างไรที่ผู้ชายอายุขนาดนี้จะไม่มีใครเลย นอกเสียจาก....เขาเป็นอย่างไรที่เธอคิด!

“ไม่มีค่ะ” อินทราพุดแล้วทำท่าจะเดินออกจากห้องน้ำ ก่อนจะถูกชายหนุ่มคว้าแขนแล้วพาเดินกลับเข้าไปใหม่

“ในตู้ด้วยสิ จะได้แน่ใจ”

สิ้นคำชายหนุ่มอินทรา ก็หันไปมองหน้าเขาอย่างสงสัย

“พี่ภูมิเป็นอะไรเนี่ย อินไม่อยากดู ไม่มีก็ไม่มีสิคะ”

“ดูเถอะ พี่อยากให้อินดู” ชายหนุ่มบอกอ่อนโยนอย่างที่คนฟังคงไม่เข้าใจว่าทำไม

เมื่อเขาบอกเช่นนั้นอินทราจึงหันกลับเข้าไปในห้องน้ำอีกครั้ง

อยากให้เห็นคนใหม่ๆ ดีเหมือนกัน จะค้นให้ทุกซอกทุกมุมเลย แอบซ่อนอะไรไว้จะได้เห็นตอนนี่ละ!

อินทิดาเริ่มเปิดตู้เก็บของในห้องน้ำ ส่วนใหญ่เป็นของใช้ในห้องน้ำ แชมพู ยาสีฟัน แปรงสีฟัน ครีมนวด ครีมหาบหน้า ฯลฯ ไม่มีร่องรอยใด ๆ ของมนุษย์เพศแม่อยู่ในที่พักของชายหนุ่ม แต่อินทิดาก็ไม่ได้แปลกใจและไม่ได้มองหา เธอหาร่องรอยของพี่ชายต่างหาก!

หญิงสาวเปิดตู้สุดท้ายซึ่งอยู่สูงในระดับที่ต้องเอื้อมแล้วดวงตาวารีก็ถึงกับเบิกโตเมื่อมองเห็นสิ่งที่อยู่ตรงหน้าเต็มตา...

ถุงยางอนามัยและเจลหล่อลื่น!

“กรี๊ด อี พี่ภูมิ น่าเกลียด ทุเรศที่สุด!”

เสียงโวยวายของอินทิดาทำให้ภูมิมองตามสายตาเธอ แล้วก็ใจหายวาบ ฉิบหาย! ลืมไปเลยว่า ‘เคย’ มีของพวกนี้อยู่ในตู้

ชายหนุ่มกระโดดทีเดียวยิ่งดูแล้วยื่นมือปิดในทันที ก่อนจะหันมายิ้มแหย้ให้คนที่ขยับห่าง ดูตกใจกับท่าทางของเขา

“มันอยู่ในนั้นนานแล้ว ตอนนี่พี่...เอ่อ...พี่ไม่ได้ใช้แล้วนะครับน้องอิน”
ภูมิรีบบอก

ก่อนหน้านี้อินทิดายังพาใครกลับห้องบ้างแต่เมื่ออินทิดาใกล้เรียนจบเขาก็เลิกพฤติกรรมเหล่านั้น เพราะหากเขาจะจริงจังกับเธอก็ไม่ควรจะมีความสัมพันธ์กับใคร แม้จะเป็นเพียงวันไนต์สแตนด์ก็ตาม

ดูเหมือนภูมิจะไม่ได้รู้ว่าเรื่องที่เขาคควรกังวล ไม่ใช่อินทิดาเห็นถุงยางอนามัยที่เขาเก็บไว้ในตู้ เพราะตอนนี้สิ่งที่ทำให้หญิงสาวหยุดคิดไม่ได้คือเจลหล่อลื่นต่างหาก

พวกเขาจะใช้เจล!

อินทிரาทบรู้งให้ เจ้าแม่ 18+ อย่างเธอต้องรู้ว่าพวกเกย์จะใช้
เจลหล่อลื่นขณะมีเพศสัมพันธ์มากกว่าคู่ชายหญิง แล้วพีภูมิก็มีเจลอยู่กับ
ถุงยางอนามัย ฮือ...

“น้องอินอย่าทำหน้าแบบนั้น พี่ไม่ได้ใช้แล้วจริง ๆ นะครับ” ชายหนุ่ม
พยายามจะยืนยันความบริสุทธิ์ของตน เขาใจเสียเมื่อเห็นอินทราทำหน้า
เหมือนจะร้องไห้ นึกกันดำตนเองในใจที่ยืนยันให้เธอค้นหื่อน้ำทั้ง ๆ ที่เธอ
บอกว่าไม่ต้องการจะดูแล้ว ก็เขาอยากให้เธอเห็นว่าเขาไม่มีใครจริง ๆ
เพื่อปูทางในการจีบ ใครจะไปนึกว่าเขาจะสะเพร่า สัมเก็บของที่เคยใช้
ไปให้พันหูพันตาเล่า

“ออกไปข้างนอกกันเถอะครับน้องอิน” ภูมิชวน

อินทรากำลังจะเดินตามชายหนุ่ม หากทางตากลับสังเกตเห็น
บางอย่างที่วางอยู่บนขอบอ่างล้างหน้าเสียก่อน

ที่โกนหนวดสองอัน!

“พีภูมิ ทำไมไม่มีที่โกนหนวดสองอันล่ะคะ”

“อ้อ อันหนึ่งของไอ้อัฐ”

ชายหนุ่มตอบโดยไม่รู้วาคำตอบที่เขาคิดว่าปลอดภัยที่สุดกลับ
อันตรายที่สุด เพราะยิ่งช่วยตอกย้ำความคิดของคนฟัง

ทั้งเจลหล่อลื่น ทั้งที่โกนหนวดของพีอัฐ ฮือ... แก่หมดหวังแน่แล้ว
พลอย...

ภูมิพาหญิงสาวเดินออกมาจากห้องน้ำผ่านห้องนอน คราวนี้แทบจะ
เป็นลากทั้ง ๆ ตอนเข้ามาเขาเป็นคนคะยั้นคะยอให้เธอเข้ามาแท้ ๆ

ส่วนคนที่ไม่อยากสำรวจในตอนแรกก็อยากจะสำรวจให้ละเอียด
ในตอนนี่! รู้กันให้ชัด ๆ ไปเลย บุษราคัมจะได้ไม่เสียเวลามาตามรักเกย์

อยู่แบบนี้

“มีอะไรรับน้องอิน” ภูมิหันไปถามเมื่ออินทிரามิยอมเดินตามหากยื่นแขนเขาไว้ ในใจตุ้ม ๆ ต่อม ๆ เขายังมีอะไรหลงเหลืออยู่ในห้องนอนให้อินทிரามิเห็นหรือเปล่า แม้จะมั่นใจว่าไม่มี แต่คนมันพลาดไปแล้วหนหนึ่งก็ยอมต้องกลัวจะมีหนที่สองตามมา

“นั่น...เสื้อสูทที่อิฐหรือเปล่าคะ”

“อ้อ ครับ” เขาตอบอย่างโล่งอกแล้วอธิบายด้วยน้ำเสียงกระตือรือร้น

“บางที่เลิกงานไอ้อิฐก็มาหาพี่ บางที่ก็ค้าง เลยทิ้งเสื้อผ้าไว้เนี่ยบ้าง”

คอนโดมิเนียมของเขาก็บิศราอยู่ห่างกันแค่สองสถานีรถไฟฟ้า บางครั้งหลังเลิกงานอิศราก็จะขึ้นรถไฟฟ้ามาตีกับเขาที่นี้ เพราะคอนโดฯเพื่อนมีน้องสาวมาค้างด้วยบ่อย ๆ ทำให้อิศราเป็นฝ่ายมาหาเขามากกว่าที่เขาจะไปหา ซึ่งภูมิไม่คาดคิดว่าการที่เพื่อนสนิทมาค้างกับเขาจะเป็นปัญหาใหญ่ของหญิงสาวตรงหน้า

อินทிரามิยกหน้ารับรู้ สีหน้าสลดลงอย่างเห็นได้ชัด รู้สึกใจหายแปลก ๆ พี่ชายเธอกับเพื่อนสนิทเป็นคู่แข่งกัน เธอคงจะไม่มีโอกาสเป็นคุณอาแล้ว ทำไม่ถึงเป็นแบบนี้ไปได้

ช่วยไม่ได้เลยที่เธอคิดว่าเป็นความผิดของผู้ชายตรงหน้า!

อินทிரามิเดินไปทูลดตัวลงนั่งบนโซฟาอย่างหมดอาลัยตายอยาก พี่ชายเป็นเกย์ เพื่อนรักอกหัก อินทிரามิเป็นคุณอา ทั้งหมดนี้เป็นเพราะไอ้พี่ภูมิคนเดียว! คิดแล้วก็หันไปมองคนที่เดินตามมานั่งลงบนโซฟาตัวเดียวกันตาวาว

“ทำไมพี่ภูมิต้องทำแบบนี้! ทำไมต้องเป็นพี่อิฐ ถ้าเป็นคนอื่นอินจะไม่สนใจเลย ทำไมต้องเป็นพี่ชายอินด้วย”

“อะไรครับน้องอิน พี่ทำอะไร” ภูมิตามอย่างงุนงง แม้จะเคยชินกับ อารมณ์ขึ้น ๆ ลง ๆ ของอินทิดา แต่คราวนี้ชายหนุ่มยอมรับว่าเขาตามไม่ทัน จริง ๆ

“ก็พี่ภูมิจะเป็นเกย์มันก็เรื่องของพี่ภูมิ แต่ทำไมต้องกินพี่ชายอิน คนอื่น ๆ มีเป็นล้าน ทำไมต้องเป็นพี่อิฐ ทำไมคะ”

คำถามเชิงอธิบายจากปากของคนที่เขารักทำให้ภูมิถึงกับอึ้ง ในขณะที่เขาแอบรักเธอและรอเวลาที่เหมาะสม เธอกลับคิดว่าเขาเป็นเกย์! แล้วมัน จะสมหวังในรักใหม่นี้ใ้ภูมิ ชายหนุ่มคิดอย่างปลง ๆ

ดูเหมือนเมื่อเห็นท่าทางนิ่งอึ้งของชายหนุ่ม คนที่เข้าใจว่าเขาเป็น พวกนิยมไม้ป่าเดียวกันจะถือว่าเขายอมรับในสิ่งที่เธอกล่าวหา ก็หากไม่ใช่ เขาก็ควรจะไว้วางใจ!

เมื่อเขาไม่พูดอะไร อินทิดาเลยถือโอกาสรำพันต่อ ให้สาสมกับความผิดหวังและเสียใจที่กำลังรู้สึกอยู่

“หมดกัน พ่อแม่ก็ต้องเสียใจที่พี่อิฐจะไม่มีหลานให้ นามสกุลพ่อ ก็ไม่มีคนสืบ ยายพลอยก็อกหักเพราะหลงรักเกย์ อินก็อดเป็นคุณอา อุตส่าห์ เชียร์ยายพลอยกับพี่อิฐ พี่ภูมิลบับคว่าพี่อิฐไปกินเสียนี้ ทำไม...”

ยังไม่ทันได้พูดจบประโยค ริมฝีปากช่างว่ากลับถูกปิดด้วยริมฝีปากอุ่นของคนที่ไม่มีความพูดใด ๆ มาพักใหญ่ ๆ เสียอย่างนั้น

๒

ตกใจคงจะน้อยไปสำหรับความรู้สึกของอินทிரิราในตอนนี้อย่างสาวซื่อๆ ที่ 'เกย์' ปิดปากเธอด้วยริมฝีปากของเขา เท่านั้นยังไม่พอ พี่ภูมียังบิดเค้กล้างปากของเธอ สองมือประคองใบหน้า ลื่นลื่นสอดเข้ามาในปาก แล้วดูดดื่มเรียวลิ้นของเธอ อินทிரิราทำอะไรไม่ถูก นั่งนิ่ง ปล่อยให้เขาถูกรานตามอำเภอใจ

สัมผัสของภูมิทำให้อินทிரิรารู้สึกราวใจจะขาด นาที่หนึ่งเธอรู้สึกเหมือนหัวใจจะหยุดเต้น อีกนาที่หนึ่งกลับรัวกระหน่ำราวจะหลุดออกมา นอกอก สมองมึนงง รับรู้แต่สัมผัสความที่ชายหนุ่มส่งมาให้ สัมผัสที่ทำให้อินทிரิรารู้สึกราวกับล่องลอยอยู่ท่ามกลางกลุ่มหมอก กว่าหมอกจะสลาย เธอก็อ่อนระทวยในอ้อมแขนของเขาเสียแล้ว

“พี่ภูมิ!” หญิงสาวอุทานเรียกชายหนุ่มเสียงดัง เมื่อมีสติรับรู้ว่าจะไรเป็นอะไร

“พี่ภูมิจูบอิน! พี่ภูมิมมมมี รู้ไหมนี่มันจูบแรกของอินนะ มาขโมยจูบแรกของอินได้ยังไง” หญิงสาวว่าทั้งกระหน่ำทุบตีหน้าอกเขาซึ่งอยู่ใกล้มือ

ที่สุด

ภูมิต้องใช้สองมือที่แข็งแรงกว่าจับหญิงสาวไว้ไม่ให้ประทุษร้ายเขามากไปกว่านี้

“เสียจูบแรกให้พี่แล้ว... เป็นแฟนกันนะ” ชายหนุ่มว่ายิ้ม ๆ ทำเอาคนที่กำลังคลั่งเพราะเสียจูบแรกถึงกับชะงักไป ดวงตาวารีเบิกกว้าง เขาว่าอะไรนะ... ‘เป็นแฟนกันนะ’ งั้นหรือ... แต่... เขาเป็นเกย์นี่!

“พี่ภูมิเป็นเกย์มาชวอนอินเป็นแฟนได้ไง” อินทிரาดอกออกไปไหวเท่าความคิด

คนได้ยินถึงกับส่ายหน้า ถอนหายใจ

“ขนาดนี้ยังคิดว่าพี่เป็นเกย์อยู่อีกหรือ”

“ก็... ไม่ใช่หรือคะ”

ดูเหมือนสมองของอินทிரาดอกจะหยุดทำงานชั่วคราว ทั้ง ๆ ที่เขาเพิ่งจูบเธอไปอย่างเต็มอารมณ์หวาม แต่ดูเหมือนจะยังไม่สามารถยืนยันกับเธอได้ว่าเขาไม่ใช่เกย์ ทำให้ภูมิอดหัวเราะไม่ได้

“ใช่ได้ยังไง เด็กโง่ ขนาดนี้ยังจะถาม”

“แต่พี่อิฐกับพี่ภูมิสนิทกันมาก ไปไหนมาไหน ทำอะไรด้วยกันตลอด แล้วก็ไม่เห็นเคยมีแฟนกันสักที อินก็เลยคิดว่า... เอ่อ... กินกันเอง” อินทிரาดอกจะแก้ตัว

“พี่ไม่มีใครเพราะรอน้องอินโตต่างหาก”

“แต่อินไม่ชอบคนแก่!” ถ้อยคำร้ายกาจจากปากของเธอทำให้อินทிரาดอกได้รับมะเหงกจากคนที่เพิ่งขอเธอเป็นแฟนไปหยก ๆ

“โอ๊ย พี่ภูมิ เจ็บนะคะ” อินทிரาดล่ำสี้ระชะบ๊อย แต่จริง ๆ ก็ไม่ได้เจ็บเท่าไร

“เจ็บสิตี พุดออกมาได้ว่าคนแก่ ใครที่ไหนแก่” ชายหนุ่มทำเสียงขึงขัง
 “ที่ภูมิกว่าอินสิบตีปี สิบตีปีนะคะ ตอนนี้อินแค่ยี่สิบสองแต่ที่ภูมิตามสิบหก เกือบสิสิบแล้วนะคะ ไม่แก่จะเรียกอะไร อินไม่ใช่ยายพลอยนะจะได้ชอบโคแก่ อินไม่ชอบ ไม่เอา” หญิงสาวตอกย้ำถึงอายุที่ห่างกันมากมายระหว่างเขาและเธอ ภูมิจับแก้ว หากอินทิวราไม่รู้สิบอะไรกับเขาจริง ๆ เขาคงต้องอกหักไซ้ใหม่

แต่...เขาเพิ่งจูบเธอไปและเธอก็ไม่ได้ขัดขืนด้วย!

“ไม่รู้ละ จูบกับพี่ไปแล้ว รับผิดชอบด้วย”

“ไม่เอา!” อินทิวราปฏิเสธเสียงสูง จะให้คบคนแก่เพราะแค่เสียจูบแรกให้เขานี่นะ แถมก่อนหน้านี้เธอเพิ่งคิดว่าเขาเป็นเกย์อยู่ด้วย คิดแล้วก็ดี๊นนจนวนหลุดจากอ้อมกอดแข็งแรง ไปยืนหอบอยู่อีกฟากหนึ่งของห้อง

“น้องอิน พี่รักน้องอินนะ รักมานานแล้วแต่รอให้ถึงเวลาที่เหมาะสมก่อน ตอนนี้อินเรียนจบแล้ว เป็นแฟนกับพี่นะ” ชายหนุ่มเปลี่ยนวิธีการ เขาบอกเธอด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลและจริงจัง พร้อมสาวเท้าเข้าหาช้า ๆ

“ที่ภูมियो่าเข้ามานะ!” อินทิวรา้องส่งเสียงหลงตั้งท่าพร้อมวิ่งหนี

ภูมิจึงเห็นท่าทางนั้นของหญิงสาวแล้วลอบถนใจ เขาหยุดเดินก่อนถามเสียงจริงจัง

“น้องอินรังเกียจพี่หรือ”

รังเกียจหรือ...อินทิวราถามตนเอง ทบทวนความรู้สึกเมื่อสักครู่ที่ผ่านมาขณะอยู่ในอ้อมแขนเขา นอกจากความตกใจจนดูเหมือนจะช็อกที่ถูกเกย์จู๋โถมปล้ำจูบแล้วเธอรู้สิบอะไรอีก

ความรู้สึกล่อง ๆ ลอย ๆ หวาม ๆ ไหว ๆ ขณะกลีบปากถูกบดเคี้ยวจากริมฝีปากอุ่นของเขาจะเรียกว่ารังเกียจได้ไหม...

ความรู้สึกหอมหวานราวกับละเลียดมาร์ชเมลโลว์ที่สวยงามที่ยิ่งรู้สึก ยิ่งกระหายอยากมากขึ้นในตอนที่เราบาดเจ็บ มันใกล้เคียงกับความรู้สึก เดียดฉันทหรือเปล่า

ไม่... อินทிரามีคำตอบให้ตนเอง เธอไม่ได้รังเกียจเขาเลย แต่... ถึงจะไม่ได้รังเกียจก็ไม่ได้แปลว่าเธอจะตกลงเป็นแฟนกับเขาง่าย ๆ อย่างที่เขาต้องการนี่!

“น้องอินมานั่งนี่” ภูมิบอกเสียงอ่อน ไม่พยายามก้าวเข้าไปหาหญิงสาวอีก เมื่อเห็นอินทிரามองมาอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ

“มานั่งนี่ พี่ไม่ทำอะไรหรอกน่า ดูทำหน้าที่เข้า”

“ไม่ทำอะไร... พุดมาได้ พี่ภูมิเพิ่งจบบินไปนะ!”

“ไม่ทำอีกแล้ว” ชายหนุ่มว่าแล้วเดินตรงไปหา คราวนี้น้องอินทราไม่ถอยหนี ภูมิจึงยื่นมือไปจับจุมมือเล็กให้มานั่งลงที่โซฟาด้วยกัน

น่าแปลกที่เธอปล่อยให้เขาจับจุมโดยง่าย แต่อาจจะเพราะรู้สึกสนิทสนมกันมาตั้งแต่จำความได้ ภูมิเหมือนเป็นคนในครอบครัวที่เธอรัก ไม่ต่างไปจากพี่ชาย แม้ช่วงหลังจะแอบหมั่นขี้น้ำเพราะคิดว่าเขาเป็นศัตรูหัวใจของเพื่อน และเป็นตัวการทำให้พี่ชายเธอผิดหวัง ทำให้ออกฤทธิ์ออกเดชกับเขาอยู่บ่อย ๆ แต่อินทราก็ไม่เคยเกลียดภูมิ เมื่อเขาเผยความในใจว่าคิดกับเธอเกินน้อง ความรู้สึกมีเพียงประหลาดใจ ด้วยไม่เคยคาดคิดว่าเขาจะมองเธอในแง่ นั้น ก็ในเมื่อเธอมองว่าเขาเป็นเกย์ ใครจะไปคิดเลยว่าเขาจะชอบเธอแบบหญิงชาย

ภูมิพาอินทราเดินไปนั่งยังโซฟา มือใหญ่กุมมือเล็กไว้ไม่ปล่อย อินทราพยายามบิดมือออกจากการเกาะกุมของเขาแต่ไม่เป็นผล จนในที่สุดต้องเอ่ยปาก

“พี่ภูมิล่ะอย่ามืออินก่อน”

“ปล่ะอย่าแล้วน้องอินจะวิ่งหนีหรือเปล่า” ชายหนุ่มถาม

“ไม่วิ่งหรอกน่า” ตอบก้มหน้างูด ยังรู้สึกขัดเขินไม่หายกับจูบแรกที่เขามอบให้ แม้จะกำกั้นทำตัวเซียวซาญ่เรื่องแบบนั้นแค่ไหน ก็รู้เพียงทฤษฎีในหนังสือ แต่เมื่อถูกสอนภาคปฏิบัติจากคนตรงหน้า มันก็ทำให้เธอมองเขาได้ไม่เต็มตา

“น้องอินคิดยังไง” ภูมิตามคนที่ยังก้มหน้างูดไม่ยอมสบตากับเขามองเห็นหญิงสาวสายตึ้งระจอนผมชอยสั้นสั้นกระจ่าย

“อินไม่...ไม่คิด”

“ไม่คิดไม่ได้ ต้องคิด!” ภูมิบอกเสียงเคร่ง ทำให้คนก้มหน้างยหน้าขึ้นมามองเขาตาโต

“พี่ภูมิจะมาบังคับอินได้ยังไงคะ”

น้ำเสียงไตขึ้นไปที่ปลายจมูก ไบหน้างอง้า แต่แปลกที่คนนั่งมองกลับยิ้มอารมณ์ดี

“ไม่ได้บังคับเสียหน่อย ขอความกรุณาต่างหากครับผม” เขาว่าอย่างอออดอ่อน ยิ้มในหน้าอย่างอารมณ์ดี ใจอยากจะดึงคนตรงหน้าเข้ามาจูบอีก แต่ต้องห้ามใจอดเปรี้ยวไว้กินหวาน ตอนนี้นักล่อมให้เธอยอมพิจารณาเขาให้ได้เสียก่อน

“อินไม่รู้จะคิดยังไง อินไม่เคยมองพี่ภูมิแบบนี้”

“ก็เริ่มมองเสียสิ”

“มันไม่่ง่ายแบบนี้คะ อินเห็นพี่ภูมิเป็นพี่ชายมาตลอด จะเปลี่ยนไปง่าย ๆ ได้ยังไง”

“แต่เราจูบกันไปแล้ว ความสัมพันธ์มันไม่เหมือนเดิมแล้ว พี่รู้ว่า

น้องอินมองพี่อย่างเดิมไม่ได้แล้ว ไซ้ใหม่...” เขาถาม ดวงตาคมกริบจ้องตาเธอ

อินทิวราหุบสายตาลงต่ำ ไม่อาจสู้สายตาคมนั้นได้ เขาพูดถูก เธอไม่สามารถมองเขาได้อย่างที่เคยมองแล้ว

“อิน...อินไม่รู้ พี่ภูมิอยากให้อินทำยังไงล่ะคะ” อินทิวราถามอย่างจนปัญญา

“คบกับพี่” ชายหนุ่มตอบทันที

“แต่...” เขาเป็นพี่ภูมิ เป็นเพื่อนสนิทพี่ชาย และอายุมากกว่าเธอเกินรอบ!

“แต่อะไร”

“พี่ภูมิแก่...ว้าย” ตั้งใจจะบอกว่า ‘พี่ภูมิแก่กว่าอินตั้งเยอะ’ แต่พูดยังไม่ทันจบก็ต้องหวิดร้องเพราะถูกคนนั่งข้าง ๆ ตวัดแขนทีเดียว เธอก็ขึ้นไปนั่งอยู่บนตักเขาเรียบบ่อย

“ถ้าพูดว่าพี่แก่อีกคำเดียว พี่จะปล้ำน้องอินให้พูดไม่ออกเลย” เขาว่าเสียงเรียบ แต่ตาเป็นประกายวิบวับ แล้วก็ต้องหัวเราะถูกใจกับท่าทางของคนบนตัก

อินทิวราหุบเขารัว ๆ ปากก็พร่ำบ่น

“พี่ภูมิ นี่แน่ะ อย่ามาชู้อินแบบนี้นะ”

“ไม่ได้ชู้ พูดจริง” เขาว่า หยุดไปนิด แล้วตาก็เป็นประกายซุกซนก่อนจะพูดต่อ

“เอ หรือจะปล้ำเลยดีนะ อยากรมีเมียแล้ว” พูดแล้วก็ทำท่าจะปล้ำจูบคนบนตัก

อินทิวรายกสองมือขึ้นดันไบหน้าเขาไว้ไม่ยอมให้เข้าใกล้เธอ

ปากก็บอก

“พี่ภูมิ อย่านะ ไม่เล่นนะคะ”

“ไม่เล่น พูดจริงทำจริง”

“ไม่เฝ้า ปล่อก่อน คุณกันก่อน... นะคะ” ทำยประโยชน์ทอดเสียด
อ่อนหวาน ปะหละคะคนหน้ามิด อย่าเพิ่งปล้ำอินตอนนี้น้ำ

“จ้ะว่ามา” ซายหนุ่มว่า สองแขนยังโอบกระชับ ไม่ยอมให้คนบนตัก
ดิ้นหนีไปไหนได้

อินทริพยายามดิ้นรนจะให้หลุดจากอ้อมกอดตุ๊กแกแต่ก็ไม่เป็นผล
สุดท้ายก็หยุดนิ่งอยู่ในอ้อมแขนเขาอย่างยอมจำนน

“อินตกลงพิจารณาพี่ภูมิก็ได้”

“พิจารณาแปลว่า?” เขาถามเสียงยานคาง

อินทริส่งค้อนให้ แต่ยังไม่ยอมใจเย็นอธิบาย

“ก็แปลว่าพิจารณาไงคะ อินจะมองพี่ภูมิอย่างผู้ชายคนหนึ่งเข้ามา
จับอิน”

“พี่ขอร้องอินเป็นแฟนต่างหาก”

“มันเร็วไป” อินทริตอบทันควัน

“จะให้อินเปลี่ยนสถานะพี่ภูมิจากเพื่อนพี่ชายมาเป็นแฟน
แค่ชั่วข้ามคืนเลยหรือคะ”

“ใช่”

คำตอบสั้น ๆ ของเขาทำให้อินทริอดหัวเราะไม่ได้

“พี่ภูมิบ้าไปแล้ว ใครจะไปทำได้ อินให้ได้แค่นี้แหละ จะเอาไม่เอา”

หญิงสาวแก้มแดงเสียงซิงซังบ้าง คนบ้าอะไร เอาแต่ใจขนาดนี้ นี่เขาขอหรือ
บังคับขู่เชือดให้เธอเป็นแฟนเขากันแน่

“เอาก็ได้ แต่มีข้อแม้” ชายหนุ่มว่า

“ข้อแม้อะไรคะ”

“ห้ามพิจารณาใครอื่นอีก”

“อ้าว แล้วแบบนี้มันจะต่างกับเป็นแฟนกันตรงไหน”

“ไม่รู้ละ ถ้าไม่ตกลงเดี๋ยวพี่จับปล้ำคืนนี้แล้วพรุ่งนี้ไปบอกคุณพ่อ
คุณแม่หาฤกษ์แต่งงานเลยแล้วกัน”

คำพูดของชายหนุ่มทำให้คนฟังซ้กจะมีอารมณ์ เสียงจึงแข็งขึ้น
โดยอัตโนมัติ

“คำก็ปล้ำสองคำก็ปล้ำ พี่ภูมิเห็นอินเป็นอะไร!”

“เห็นเป็นคนของที่รักใจ ไม่รักใครจะอยากปล้ำ” เขาว่า ก่อนจะบอกต่อ
ยิ้ม ๆ

“เห็นอย่างนี้ผมก็เลือกนะคร้าบ”

“อินต้องภูมิใจใหม่ที่ถูกเลือก... ปล่อยเลย” ทำยประโยคพยายามจะ
แกะมือขาวให้หลุดออก

ภูมิก็มลงมองคนที่พยายามจะดันให้หลุดไปจากอ้อมกอดเขาแล้วจู้
ปากจี้จะ

“อยู่นิ่ง ๆ สิ ดิ้นทำไมเนี่ย”

“ก็ปล่อยสิคะ อินยอมพี่ภูมิแล้วไง”

“ยอมให้จูบสิแล้วจะปล่อย” เขาว้ายิ้ม ๆ ทอดสายตาที่ทอประกาย
วิบวับบนใบหน้าเรื่อสีของคนในอ้อมกอดอย่างถูกใจ

อินทราถอนหายใจ หากไม่ยอมโอนอ่อน

“ได้คือจะเอาศอก! ไม่เอาคะ ปล่อย!” บอกเสียงแข็ง

แต่คนฟังดูไม่สะทกสะท้านสักนิด

“กอดกันแบบนี้อบอุ่นดีจะตาย” ชายหนุ่มว่า แต่ก็ยอมให้เธอขยับลง จากตักไปนั่งอยู่บนโซฟาเคียงกัน ในขณะที่เขาหันไปสนใจรีโมตที่หยิบมาจากโต๊ะตรงหน้า แต่มือหนึ่งยังยึดมือเล็กไว้ไม่ยอมปล่อย

“พีภูมิ...”

“หืม...” ชายหนุ่มขานรับเสียงหวานนั้นโดยไม่หันไปมองคนพูด

“พีภูมีย่าเพิ่งบอกใครนะคะ อีนยังไม่อยากให้ใครรู้ว่าพีภูมิดูไม่ชื่อกับอีน”

“คิดไม่ชื่อก!” ชายหนุ่มเน้นเสียงสูง

“การที่พีรักนี่มันเรียกคิดไม่ชื่อกตรงไหนไม่ทราบครับ”

“ไม่รู้ละ พีภูมีย่าบอกใครนะคะ อีนขอรับรอง”

“สายไปแล้ว” ชายหนุ่มว่าเรื่อย ๆ ด้วยท่าทางสบาย ๆ

“อะไรนะคะ! สายไปแล้ว? หมายความว่ายังไง พีภูมิบอกใคร ๆ ไปหมดแล้วหรือคะ” อีนทิวถามน้ำเสียงตกอกตกใจ

ภูมียิ้มมุมปาก ขบขันกับหน้าตาตื่น ๆ ของเธอ ใจอยากแกล้งให้มากกว่านี้ แต่ตัดสินใจบอกไปตามความจริง

“ไม่มีใคร ๆ หรอก แต่ไอ้อีริฐู แล้วก็เพราะไอ้อีริฐูไม่ยอม พี่ถึงต้องรอจนน้องอีนเรียนจบนี้ไง ถ้าไม่มีไอ้อีริฐู ป่านนี้เราเป็นแฟนกันไปนานแล้ว” เขาบอกดูมันอกมันใจเหลือเกินว่าจะสมหวังในความรัก

อีนทิวอดมอดด้วยความหมั่นไส้ไม่ได้ คอยดูนะ จะไม่ตกลงให้เสียเซลฟ์ไปเลย! หญิงสาวหมายมาดกับตนเองในใจ แต่ปากกลับพูดอีกอย่าง

“พีภูมิสัญญากับอีนก่อนว่าจะไม่บอกใครอีก นะคะ”

“ทำไมพี่จึงไม่ควรบอกใคร” เขาถาม หัวคิ้วย่นน้อย ๆ

“อีนไม่อยากให้ใครรู้ว่าพีภูมิดูยังไงกับอีน นะคะ อีนสัญญาจะเป็น

เด็กดี จะไม่พิจารณาใครอย่างที่ว่าพี่ภูมิต้องการ แต่พี่ภูมิต้องทำตัวปกติกับอิน ต่อหน้าคนอื่น นะคะ”

คำว่า ‘ทำตัวปกติต่อหน้าคนอื่น’ ทำให้ภูมิยิ้มซุกซน เขาก็มลงถาม ติดไบหญิงสาวว่า

“แต่ทำอะไร ๆ เวลาอยู่กับน้องอินสองต่อสองได้ใช่ไหม”

“อะไร ๆ นั่นก็ต้องอยู่ในขอบเขต เพราะเรายังไม่ได้เป็นแฟนกัน”

หญิงสาวบอกเสียงเคร่ง

หากภูมิหัวเราะหึ

“ขอบเขตของน้องอินกับพี่มันไม่เท่ากัน จ้ะพี่ทำตามขอบเขตของพี่ ก็แล้วกัน”

“พี่ภูมิ!”

“ถ้าน้องอินไม่อยากให้ใครรู้ก็ต้องตกลงตามนั้น แต่ถ้าน้องอิน ไม่ตกลง ก็ไม่เป็นไร เดี่ยวทุกคนจะได้รู้ว่าพี่กำลังจีบน้องอิน ดีเหมือนกัน คนอื่น ๆ จะได้ไม่กล้ามายุ่ง”

“พี่ภูมิ!”

“ตกลงหรือเปล่าล่ะ” ชายหนุ่มถามลอยหน้าลอยตา อินทิวรา ถอนหายใจ บอกอุบอิบ

“สัญญาก่อน”

“สัญญา” ภูมิว่าแล้วยื่นนิ้วก้อยไปเกี่ยวกับนิ้วก้อยของหญิงสาว ก่อนจะเอ่ยคำมั่น

“สัญญาว่าจะทำตัวปกติต่อหน้าคนอื่น แต่จะทำอะไร ๆ ที่อยู่ในขอบเขตของพี่เวลาเราอยู่สองต่อสอง”

“พี่ภูมิ!”

๓

“เรื่องเป็นเกย์ตัดไปได้เลย” อินทிரาบอกเพื่อนด้วยใบหน้าเรื่อสี ซึ่งคนที่รุ่นวายอยู่กับความคิดของตนไม่ทันสังเกตเห็น บุษราคัมมาหาเธอที่บ้านแต่เช้าพร้อมข่าวดี หลังจากกลับมาจากไปผับเมื่อคืนนี้

ถึงจะตื่นตื่นยินดีที่พี่ชายเธอยอมคบหาดูใจ แม้จะเป็นเวลาเพียงเดือนเดียวตามที่ร้องขอ แต่บุษราคัมก็ยังกังวลว่าพี่อิฐอาจจะเป็นเกย์ และไม่มีวันสนใจตน อินทிரาก็ต้องยืนยันว่าพี่ชายไม่ได้เป็นเกย์ เพราะคนที่เธอคิดว่าเขาเป็นคู่เกย์กันนั้นยืนยันกับเธอมาแล้วเมื่อคืนนี้ แต่ดูเหมือนบุษราคัมจะยังไม่เชื่อง่าย ๆ เพราะหันมาถามเธอเสียงสูง

“อ้าว ทำไมละ เมื่อคืนแกยังสวดพีฎิมิที่มาจากเกี่ยวกับพี่อิฐอยู่เลย ทำไมวันนี้มาตัดเรื่องเกย์ไปแล้วละ”

“เออน่า เขาเป็นว่าพี่อิฐไม่ได้เป็นเกย์ก็แล้วกัน” อินทிரาทัดบทโดยไม่อธิบายอะไรมากไปกว่านั้น จะให้บอกได้อย่างไรว่าพี่ภูมิพิสุจน์แล้วด้วย

ริมฝีปากของเขาเอง!

“แน่ใจได้ยังไง”

บุษราคัมยังไม่ยอมแพ้ ยังส่งคำถามมาให้คนฟังหนาว ๆ ร้อน ๆ คนยังไม่อยากคิดถึงเหตุการณ์เมื่อคืนอยู่ จึงรีบบอกปิด อีกทั้งหลบหน้าหลบตา เพราะหัดดีที่แม่เพื่อนรักมัวแต่วุ่นวายอยู่กับความคิดของตน จึงไม่ได้สนใจมองหน้าอินทிரามากนัก

“แน่ใจก็แล้วกันน่า แก่ไม่ต้องคิดมากแล้ว พี่อิฐแมนทั้งแก่ง ร้อยเปอร์เซ็นต์ ไม่ต้องพิสูจน์แล้ว แค่ว่าทางให้พี่อิฐตกเป็นของแกก็พอ” หญิงสาวบอกก่อนที่จะถามถึงเหตุการณ์เมื่อคืนนี้ ซึ่งบุษราคัมก็เล่าให้ฟังอย่างกระตือรือร้น

“แกเป็นไรนะ หน้าสลดเชียว” อินทிரถามเมื่อคนที่เจ็ยแจ้วด้วยใบหน้าราวกับดอกทานตะวันได้รับแสงเมื่อสักครู่ ตอนนั้นก็บ่นหน้าสลดหดเหลือสองนิ้ว

“ฉันคิดว่าพอครบเดือน พี่อิฐคงจะปฏิเสธฉันเหมือนเดิมแหละอิน”

“อ้าว ทำไมคิดแบบนั้น” หญิงสาวถาม บางครั้งก็อดสงสัยว่าแม่เพื่อนรักไม่ได้ที่ไม่เคยมีความมั่นใจในตัวเองเลยเมื่อเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับพี่อิฐ

“ไม่รู้สิ พี่อิฐไม่เห็นมีที่ทำอะไรเลย” บุษราคัมตอบเสียงแผ่ว

“แหม เดดแรก แกจะเอาอะไรมากมาย”

พี่อิฐไม่ใช่พี่ภูมิจะได้จับตั้งแต่ยังไม่เดด!

“แค่จับมือยังไม่มียะนะ”

“แกดีใจเถอะ พี่ชายฉันเป็นสุภาพบุรุษ ที่ฉันอ่านมานะ เขาบอกว่าในเดดแรกไม่ควรจะแตะเนื้อต้องตัวกันมากกว่าที่จำเป็น มันแสดงให้เห็นถึง

การให้เกียรติกัน”

“แค่จับมือก็ไม่ได้หรือ”

“ไม่ได้!” อินทிரาทอบน้ำเสียงหนักแน่น รู้สึกพอใจอยู่ลึก ๆ ที่พี่ชายไม่ฉวยโอกาสเอากับบุษราคัม... ไม่เหมือนใครบางคน... ฮี! เขาไม่ได้แค่จับมือ แต่เขาจูบเธอ! แล้วยังบังคับขู่เชิญให้เธอยอมตกลงเป็นแฟนกับเขาด้วย พี่ภูมิจึงทุกทฤษฎีที่อินทிரาค่อยอ่านมาทั้งหมด แล้วเธอยังไปตกลงปลงใจ จะพิจารณาเขาอีก หญิงสาวได้แต่ปลงกับตนเอง

แต่แม้จะตกลงว่าจะพิจารณาเขา อินทிரาก็ตั้งใจไว้แล้วว่า จะพยายามหลบหน้า เธอรู้ว่าภูมิดค่อนข้างงานยุ่ง เขาคงไม่มีเวลามารุ่นวายกับเธอมากมาย และอีกไม่นานเธอก็จะไปทำงานกับพี่ชายแล้ว เวลาที่จะได้เจอกันคงจะหายากมากขึ้น ไอ้การกระทำอะไร ๆ ตามขอบเขตของเขาก็คงทำให้เธอรู้สึกวุ่นวายคงจะไม่เกิดขึ้นบ่อยนัก เพราะเธอไม่แน่ใจเลยว่า หากมันเกิดขึ้นบ่อย ๆ เธอจะไม่เคียดจัญไปตอปลงเป็นแฟนอย่างที่เขาต้องการ

แต่แล้วเย็นนั้นอินทிரาก็เพิ่งจะรู้ว่าแผนการหลบหน้าของเธอชักจะมีปัญหา เพราะทันทีที่รถของพี่อัฐุเคล็ดออกไปจากบริเวณบ้านเพื่อไปรับบุษราคัมไปรับประทานอาหารเย็นด้วยกัน รถยนต์ของใครอีกคนก็สวนเข้ามาทันที

“พี่ภูมิ...”

“มาขึ้นรถพี่ภูมิถึงหน้าบ้านเลยหรือครับน้องอิน”

คนที่เพิ่งเปิดประตูรถออกมาทักทายเธอ ใบหน้าประดับรอยยิ้มกว้างขวาง อินทிரาดไม่ได้ที่จะส่งค้อนวงใหญ่ให้เขา ใครมาขึ้นรถเขาถึงหน้าบ้านกัน เธอยืนส่งพี่อัฐุต่างหาก

“ไอ้ธูไม่อยู่ค่ะ” อินทிரาทักทายเชิงบอก

ภูมียิ้มกว้างร่ากับฉุนใจ เขาเดินมาคว้าตัวเธอเข้าไปกอดแล้วจูบเร็ว ๆ ที่ริมฝีปาก ก่อนจะบอก

“มารับว่าที่แฟนไปกินข้าวครับ ไม่ได้มาหาไอ้ธู”

“พี่ภูมิ ทำอะไรรู้มร่าม!” อินทிரาทัดเพียะที่ต้นแขนของชายหนุ่ม พร้อมกับมองไปรอบ ๆ ตัว กลัวเหลือเกินว่าจะมีใครเห็นการกระทำของเขา หากชายหนุ่มกลับดูไม่สะทกสะท้านแต่อย่างใด เขายื่นมือมาดึงมือเธอไปจับ แล้วพาเดินเข้าไปในบ้าน

“ไปแต่งตัวเร็ว”

“มาไม่บอกไม่กล่าว อินไม่ได้ว่างพร้อมจะไปไหนกับพี่ภูมิตลอดเวลา นะคะ” อินทிரาว่า โใบหน้าอง้ง้า แม่ลึก ๆ จะพอใจที่คืนนี้ไม่ต้องกินข้าวเย็นอยู่บ้านคนเดียวเพราะไม่มีใครอยู่สักคนก็ตาม

“พี่รู้ว่าวันนี้ต้องกินข้าวคนเดียว ไอ้ธูไปเด็ดกับพลอย คุณพ่อคุณแม่ไปงานแต่งงาน กว่าจะกลับก็ตึกโขเพราะรอส่งตัวก่อน ส่วนน้องอินอยู่บ้านคนเดียว เปล่าเปลี่ยวหัวโต เพราะรักนะนี่ถึงมารับออกไปหาอะไรกินด้วยกัน” ชายหนุ่มว่าราวกับทวงบุญคุณ

“ไม่ได้ขอให้มานี้คะ”

“แต่มาแล้ว พุดมาก ไปแต่งตัวไป พี่ให้เวลาสิบนาที” ชายหนุ่มว่า ขณะเดินเคียงเธอเข้าไปในห้องนั่งเล่น เขาผลักหญิงสาวให้ขึ้นไปข้างบน ในขณะที่ตัวเองเดินไปนั่งบนโซฟาอย่างถือวิสาสะด้วยคุ่นเคยกันดี กับบ้านหลังนี้ เพราะเขานอกออกในมาตั้งแต่เล็กจนโต

“สิบนาทีจะเสร็จได้ไงคะ” อินทிரาวัยววย

ภูมียิ้มอ่อนโยน พุดเสียงนุ่ม หากสายตาคมกริบอย่างจะบอกว่า

เขาไม่ได้พูดเล่น

“ถ้าไม่เสิร์ฟที่จะขึ้นไปช่วยแต่ง”

สิ้นคำของชายหนุ่ม อินทิดราหันกลับไปวิ่งขึ้นบันไดในทันที เพราะเห็นสายตาเขาแล้วรู้ว่าเขาเอาจริงแน่หากเธอแม้แต่ไอ้เค้า

สิบนาทีไม่ขาดไม่เกิน ภูมิดยืมไม่ได้เมื่อเห็นอินทิดราเดินลงบันไดมา ภายในเวลาที่เขาให้ หญิงสาวแต่งตัวด้วยเสื้อยืดพอดีสีแดงกับกางเกง ยีนส์สีกินนี่ชาสีส่วน รองเท้าส้นสูงแบบคิปปิ ไบหน้าเกลี้ยงเกลปราศจาก เครื่องสำอางนั่นองง่า

“ดูสิ อินไม่มีเวลาแต่งหน้าเลย ผมยังแทบไม่ได้หวี”

ภูมิมองผมหยักศกขอยส์นที่ทำสีและไฮไลต์ส่งให้ไบหน้าเรียบวั้น ดูสวยเฉียวด้วยสายตาอ่อนโยน เขายื่นมือไปขยี้ผมเธออย่างเอ็นดู กล่าวเสียงนุ่ม

“แค่นี้ก็สวยแล้ว”

“ผมยุ่งหมด” อินทิดราบ่นอุบอุบ ดึงมือชายหนุ่มออกจากศีรษะของตน ภูมิจึงกุมมือเล็กไว้ไม่ปล่อย แล้วพาเดินตรงไปยังรถยนต์ในโรงรถทันที

ภูมิพาอินทิดราขับรถมาจอดยังโรงแรมหรูริมแม่น้ำเจ้าพระยา ในตอนแรกหญิงสาวคิดว่าเขาจะพาเธอมารับประทานอาหารเย็นที่นั่น แต่เขากลับพาเธอเดินเลยไปด้านหลัง ตรงไปยังท่าเรือของโรงแรม ซึ่งมีเรือล่องแม่น้ำจอดเทียบท่าอยู่สองลำ

“กินข้าวบนเรือกันดีกว่า” ชายหนุ่มว่าพลางจับหญิงสาว เดินตรงไปยังพนักงานที่รออยู่ หลังจากเช็กอินเรียบร้อยพนักงานอีกคน ก็พาทั้งสองลงเรือตรงไปนั่งยังโต๊ะที่ชายหนุ่มจองไว้

โต๊ะที่ทั้งสองนั่งอยู่บนดาดฟ้าเรือ ที่แม่จะไม่ค่อยเป็นส่วนตัวเท่าไร แต่สามารถมองเห็นทัศนียภาพโดยรอบได้อย่างเต็มตา ลมแม่น้ำพัดแผ่ว รู้สึกเย็นสดชื่น ดนตรีแสดงสดเป็นทำนองเพลงรักหวานแหว่วอยู่ไม่ไกล ส่วนอาหารมีให้เลือกทั้งแบบบุฟเฟต์และแบบสั่งในเมนู ซึ่งภูมิลือเลือกที่จะสั่งจากเมนู เพราะอยากนั่งรับประทานกันเงียบ ๆ มากกว่าจะเดินไปมาเพื่อตักอาหาร

เรือเคลื่อนออกจากท่าของโรงแรมแล้วล่องแม่น้ำผ่านสถานที่สำคัญหลายแห่งของกรุงเทพมหานคร ทั้งศูนย์ราชการ วัดวาอาราม หรือโรงแรมที่เป็นตึกสูงริมแม่น้ำ แสงไฟสองฟากฝั่งเป็นประกายระยิบระยับ บางครั้งก็สวนกันกับเรือลำอื่น ๆ ที่ล่องอยู่คนละฝั่งของแม่น้ำ เป็นภาพบรรยากาศที่สวยงามของกรุงเทพฯ ในอีกมุมมองหนึ่งที่ไม่ค่อยได้เห็นบ่อยนัก

สองหนุ่มสาวนั่งรับประทานอาหารพร้อมกับชมความงดงามของทัศนียภาพยามค่ำคืน อาหารรสชาติกลมกล่อมกับบทสนทนาที่หาสาระไม่ค่อยได้ แต่ภูมิลือมีความสุข ที่ในที่สุดเขาก็สามารถแสดงออกถึงความรักที่มีต่อหญิงสาวได้ แม้เธอจะยังไม่กล้าเปิดเผยต่อคนอื่น ๆ ก็ตาม

“น้องอินไปทำงานกับพี่ไหม” ชายหนุ่มถามขณะนั่งมองอินที่ราลละเลียดไอศกรีมหลังอาหาร

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองเขาก่อนจะตอบด้วยน้ำเสียงสบาย ๆ

“เข้าไปแล้วค่ะ พี่อิฐหางานให้ฉันแล้ว”

“ยกเลิกกับไอ้อิฐสิ พี่หาให้ก็ได้”

“ไม่หรอกค่ะ ฉันไม่ได้อยากเจอพี่ภูมิตลอดเวลาขนาดนั้น” หญิงสาวว่า แล้วต้องทำคอย่นเมื่อเห็นสายตาคาดโทษของเขา

“ไม่ต้องห่วง น้องอินได้เจอพี่บ่อย ๆ แน่”

“พี่ภูมิจำวนขนาดนั้นเลยหรือไงคะ” อินทிரาว่าอย่างไม่รู้ถึงแผนการในใจของเขา แต่ภูมิก็ก็นิ่งแต่มองยิ้ม ๆ โดยไม่เปิดเผยแผนการที่วาดไว้

“ไม่จำวนหรือคะ แต่รอคูก็ก็นิ่งแล้วกัน” ชายหนุ่มตอบยิ้ม ๆ แล้วหันไปสนใจเครื่องดีมี่มือ ในขณะทีอินทிரาก็ก็นิ่งหน้าจ้ดการไอศกรีมตรงหน้า

เรือกลับมาเทียบท่าในเวลาไม่ตึกมากนัก ภูมิก่นาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลาแล้วหันไปหาคนที่เดินอยู่ข้าง ๆ ก่อนจะบอกด้วยประโยคทีทำให้คนฟังต้องหันขวับ

“ยังวันอยู่เลย ไปนั่งเล่นที่คอนโดฯ พี่ตึกกว่านะ”

แก้มใส ๆ ตาเรียว ๆ ทีเบิกโตของคนทีหันมามองเขาทำให้ภูมิกอดเข้าไม่ได้

“ไม่ต้องมาทำหน้าเหมือนพี่กำลังหลอกไปปล้้าเลย” เขาหยุดนิตมองคนที่อ้าปากคล้ายจะเถียงแล้วหุบลง ก่อนจะพูดต่อในสิ่งที่ทำให้คนที่สีหน้าผ่นคลายลงเล็กน้อยเมื่อสักครู่หน้าแดงและแหวัดเขาเสียงดัง

“พี่ไม่ได้หลอก ชวนจริง”

“พี่ภูมิก!” อินทிரาวเรียกชื่อชายหนุ่มอย่างเหลืออด ทำไมเขาถึงได้ห้ามและกวนเบื้องล่างได้ขนาดนี้ ยิ่งเขามองเธอด้วยตาเป็นประกายวิบวิบอย่างขบขันและถูกใจที ‘สะกิดต่อม’ เธอได้ อินทிரายังอยากจะทำล่อยหมัดตรง ๆ ไปยังใบหน้าหล่อเหลานั้นสักหมัด

“พี่ภูมิกินดีไม่ตี อินไม่ไปกับพี่ภูมิกแล้ว” หญิงสาวว่า ไปหน้าบึ้งตึงไม่รู้หลงผิดไปตกลงรับเขาไว้พิจารณาได้อย่างไร คนอย่างพี่ภูมิก็นะทีจะกลายมาเป็นคนรักของเธอได้ หรือต่อให้เป็นขึ้นมามีจริง ๆ น่ากลัวว่าแทนทีจะรักกันดูดีมี เขาจะทำให้เธอเส้นเลือดในสมองแตกตายวันละหลาย ๆ หน

เสียมากกว่า

ดูเหมือนภูมิจะสัมผัสอารมณ์ของอีกฝ่ายได้ ชายหนุ่มจึงยกมือขึ้นโอบไหล่ของหญิงสาวแล้วดึงเข้าหาตน ไม่นำพาต่ออาการสะบัดสะบิ้งของคนในวงแขน

“น้องอินย้วยขึ้นง่ายแบบนี้สิพี่ถึงชอบย้วย” เขาว่ำกั๊กหัวเราะ ก่อนจะเปลี่ยนน้ำเสียงเป็นสำเนียงอ่อนโยนเจือออกอัอนนิด ๆ

“พี่ล้อเล่น ยังวันอยู่เลย น้องอินกลับบ้านตอนนี้ก็ต้องอยู่คนเดียวอยู่ดี ไปนั่งเล่นที่คอนโดฯ พี่ก่อนนะ แล้วพี่จะไปส่ง”

“แล้วพี่ภูมิจะ...เอ่อ...จะปล้ำอินหรือเปล่า” หญิงสาวถามเสียงอ่อนลง แม้จะรู้ว่าเขา ‘อาจจะ’ พุดเล่น แต่กับพี่ภูมิเธอไม่มั่นใจหรอกว่าเขาจะ ‘ทำจริง’ ขึ้นมาเมื่อไร จึงต้องถามไว้ก่อน เพราะเชื่อว่าเขาจะไม่ผิดคำพูด

“ไม่ปล้ำหรอกนะ” เขาบอกด้วยน้ำเสียงสบาย ๆ แต่ยังไม่ทันที่คนฟังจะได้สบายใจ เขาก็พุดในสิ่งที่ทำให้อินทริาแทบกรี๊ดขึ้นมาอีก

“ระดับใช้ภูมิไม่ต้องปล้ำครับ”

“พี่ภูมิ! จริงจังนะคะ ถ้าพี่ภูมียังพุดแบบนี้อินไม่ไปกับพี่ภูมิจริง ๆ ด้วย”

“โอเค ๆ พี่ล้อเล่น แค่นั่งเล่นเฉย ๆ พี่มีงานเร่งที่ต้องกลับไปดูได้หรือเปล่า น้องอินก็ดูหนังฟังเพลงอะไรไป พี่ไม่กวนหรอก” ชายหนุ่มม้วนอินทริาเหล่ตามอง

“มองแบบนี้ไม่เชื่อใจพี่ภูมิหรือครับ” ชายหนุ่มถาม แสร้งทำหน้าเศร้า

อินทริาไม่ตกหลุม เธอรู้ว่าเขาแกล้งทำ คนอย่างพี่ภูมิไม่มาเศร้า

เพราะเธอไม่เชื่อใจหรือก อินทิวารู้ดี

“ไม่เชื่อสิ พี่ภูมิทำอะไรข้ามชั้นไปหมด อินไม่รู้จะทำยังไงกับพี่ภูมิแล้ว” หญิงสาวบ่นอย่างไม่จริงจัง เขาข้ามชั้น เขาไม่ทำตามทฤษฎีทั้งหลายที่เธอเคยอ่านมา และมันทำให้อินทิวารู้จะจัดการกับเขาอย่างไรดี

“พี่ข้ามชั้นอะไรตรงไหนบ้าง ไหนว่ามาสิ” ชายหนุ่มถามอย่างนឹกสนุก
อินทิวาค้อนให้แต่ก็ตอบแต่โดยดี

“พี่ภูมิไม่ได้จับอินตามสแต๊ป ข้ามไปจับก่อน แล้วบังคับให้อินรับพี่ภูมิไว้พิจารณา แล้วเพิ่งมาเดด” อินทิวาตอบไปอย่างอึดอัดขัดข้อง เธออยากจะมีเดดอย่างมนุษย์ปกติธรรมดาเขาบ้าง แต่หลวมตัวตกลงให้ออกาสเขาไปแล้ว เดดธรรมดาคงไม่อยู่ในสารบบชีวิตของเธอแน่

“แล้วน้องอินอยากให้อินทำอะไร บอกรมาสิ”

“พี่ภูมิจะทำให้อินหรือคะ” อินทิวาถามอย่างไม่ค่อยอยากจะเชื่อสักเท่าไร แต่น้ำเสียงก็เจือสำเนียงตื่นเต็นยินดี ดวงตาเป็นประกายอย่างมีความหวัง

“ทำให้สิ พี่รักน้องอินนะ” ชายหนุ่มว่าพลางเปิดประตูให้หญิงสาวเข้าไปนั่งเมื่อเดินมาถึงรถ จากนั้นจึงเดินอ้อมไปฝั่งคนขับแล้วก้าวเข้าไปนั่งประจำที่หากยังไม่ออกรถ เพราะรอฟังคำตอบจากคนนั่งเคียงอยู่

“ก็อินอยากให้เราค่อย ๆ เป็นค่อย ๆ ไป”

“แล้ว...”

“แล้วนี่เพิ่งเป็นเดดแรก ก็ควรที่จะแค่กินข้าวกันเฉย ๆ ห้ามแตะเนื้อต้องตัว ห้าม...เอ่อ...จูบ” บอกแล้วก็หน้าร้อนจูบเมื่อคิดถึงจูบของเขา

ภูมิปรายสายตามองคนที่ตั้งข้อกำหนดกับเขาแต่หน้าแดงปลั่งแล้วยิ้มอย่างเอ็นดู ชายหนุ่มยกมือขึ้นขยี้ศีรษะหญิงสาวเบา ๆ ทีหนึ่ง

ก่อนจะหันไปเข้าเกียร์แล้วถอยรถออกจากช่องจอด

อินทிரาทันมองคนที่ยังไม่มีคำตอบใด ๆ ให้เธออยู่สักพัก เมื่อแน่ใจว่าเขาคงไม่พูดอะไรแน่แล้ว จึงทวงถาม

“ว่าไงคะ พี่ภูมิจะทำให้ฉันได้หรือเปล่า”

“อืม... ค่อยเป็นค่อยไป ไม่นู่มบ่าม...” เขาพูดแล้วนิ่งไปราวกับครุ่นคิดนานจนคนรอบฟังเกือบหมดความอดทนจึงพูดต่อ

“โอเค”

“โอเค... พี่ภูมิไม่มีปัญหาหรือคะ” อินทிரาทามอย่างประหลาดใจที่ชายหนุ่มทำตามง่ายดาย ทำไมพี่ภูมิไม่ไว้วางใจ อินทிரายอมรับว่าแปลกใจมากกับท่าทางว่าง่ายของเขา

“หรือน้องอินอยากให้มีปัญหา” ชายหนุ่มถาม ละสายตาจากถนนตรงหน้าหันไปมองยังคนนั่งเคียง เห็นเธอส่ายหน้าดิ๊ก

“ไม่... ไม่ค่ะ ไม่มีปัญหาที่ดีแล้ว”

“โอเค เข้าใจตรงกัน” เขาว่าแล้วหันกลับไปตั้งใจกับการขับรถ ไม่ได้ชวนหญิงสาวคุยอะไรอีก

อินทிரาดไม่ได้ที่จะแอบมองเสี้ยวหน้าด้านข้างของเขา ใบหน้าหนึ่ง ๆ อย่างมีสมาธิกับการขับรถนั้นทำให้เธอไม่รู้ว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่

ใช้เวลาไม่นานนักภูมิก็นำรถเข้าไปจอดยังที่ว่างข้างถนนหน้าอาคารคอนโดมิเนียมที่พักของเขา อินทிரาเปิดประตูออกมาทันทีที่รถจอดสนิทโดยไม่รอให้ชายหนุ่มมาเปิดให้

อินทிரายื่นรอยจนเขาล้อกรถแล้วเดินอ้อมมาหาเธอจึงทำท่าจะเดินตรงไปยังตัวอาคาร แต่แล้วขาที่กำลังก้าวก็ต้องชะงักเมื่อเสียงทุ้มเอ่ยถาม

“จับมือก็ไม่ได้หรือ”

“เอ่อ...ได้...ได้อยู่มั้งคะ” ตอบพร้อมยื่นมือไปให้มือใหญ่ และเพราะมัวแต่ก้มหน้าเลยไม่รู้ตัวว่าเจ้าของมือนั้นมองเธอด้วยสายตาเอื้อเอ็นดูเพียงใด

ระหว่างเดินเข้าสู่ตัวอาคาร อินทிரาดบปรึกษาตนเองในใจไม่ได้ทั้ง ๆ ที่ตั้งใจว่าจะไม่แตะเนื้อต้องตัว แต่เมื่อเขาถามเพียงแค่นั้นเธอก็ยื่นมือให้เขาทันทีราวกับกลัวเขาจะเปลี่ยนใจ

เป็นบ้าอะไรไปแล้วยายอิน!

เมื่อเข้ามาภายในห้องชุดของชายหนุ่ม ภูมิเดินไปเปิดตู้เย็นเพื่อหาเครื่องดื่ม เขาหันมาถามคนที่เดินอยู่ด้านหลัง

“น้องอินดื่มอะไร”

“พี่ภูมิดื่มอะไรอินก็ดื่มอันนั้นล่ะคะ” หญิงสาวตอบ

ภูมิจึงหยิบขวดไวน์ขาวที่แช่เย็นจัดอยู่ในตู้เย็นออกมาเปิดแล้วรินใส่แก้วสองใบ ก่อนจะถือเดินตามอินทราไปยังโซฟาในห้องนั่งเล่น

ชายหนุ่มยื่นแก้วไวน์ในมือใบหนึ่งให้หญิงสาว แล้วเดินอ้อมไปนั่งบนโซฟา เขาวางแก้วไวน์ในมือลงบนโต๊ะแล้วตบมือลงบนโซฟาข้างตัวเป็นเชิงเชิญชวนให้อินทราไปนั่งด้วย

คนถูกชวนเดินไปวางแก้วไวน์ลงบนโต๊ะหน้าโซฟาแล้วหย่อนกายลงนั่ง ซึ่งตอนนั้นเองที่รู้ว่าเธอพลาดเสียแล้ว

ยังไม่ทันที่ก้นจะได้สัมผัสผ้าเบาะโซฟาเสียด้วยซ้ำในตอนที่ยังรู้สึกถึงอ้อมแขนแข็งแรงที่ยื่นมาคว้าเอวเธอแล้วดึงให้นั่งลงบนตักเขา สองแขนแข็งแรงโอบกอดเธอแนบแน่นอย่างจะบอกให้รู้ว่าเขาจะไม่ปล่อยให้เธอหลุดมือไปไหน ก่อนที่จะรู้สึกถึงใบหน้าสากระคายด้วยคราที่เริ่มผุดตอที่ชุกใช้ลงมาบริเวณชอกคอและใบหู พลังกระชับ

“พี่เปลี่ยนใจแล้ว”

อินทிரาย่นคอหนีสัมผัสของเขา ริมฝีปากนุ่ม ๆ ลมหายใจอุ่น ๆ ที่เคลือบคลออยู่ระหว่างชอกคอและใบหูทำให้เธอคิดอะไรไม่ออก แม้แต่คำพูดของเขาเธอก็คล้าย ๆ จะไม่เข้าใจ

“พี่ภูมิ...” อินทிரารีเรียกชายหนุ่มเสียงสั้น เรียกทำไมก็ตอบตนเองไม่ได้

“ครับ” ภูมิขานรับโดยไม่หยุดสัมผัส สองแขนกอดรัดแน่นขึ้น

อินทிரาย่นใจไม่ออก แต่ไม่รู้ว่าเป็นเพราะแรงกอดรัดของเขา หรือผลของสัมผัสหวานไหวที่ท่าเอาเธอตัวอ่อนราวซี่ผึ้งที่ถูกลนไฟกันแน่

“ปล่อย...ปล่อยก่อน อินทิดอะไรไม่ออก”

“ไม่เห็นต้องคิดอะไรนี่” ชายหนุ่มว่า ยอมถอนริมฝีปากหากไม่คลายอ้อมกอด

แต่แค่นั้นก็ช่วยอินทிரได้มาก เพราะสัมผัสอุ่น ๆ จากริมฝีปากของเขาทรงพลังเสียจนรู้สึกราวกับมีกลุ่มหมอกลอยล่องอยู่เต็มหัว เมื่อเขาหยุดสัมผัส ก็ทำให้หมอกสลายไปบ้างพอให้สมองเริ่มทำงาน แม้จะอย่างช้า ๆ ก็ดีกว่าไม่ทำงานเลยอย่างเมื่อสักครูที่ผ่านมา

“เราตกลงกันว่าจะไม่แตะเนื้อต้องตัวใครนะ” อินทிரาทวงถามข้อตกลงที่เขาขอมรับก่อนที่จะขึ้นมาอยู่ที่พักของเขา ได้ยินเสียงชายหนุ่มหัวเราะเบาในลำคอ แต่ไม่เห็นจะปล่อยมือจากเธอ

“พี่บอกว่าเปลี่ยนใจแล้วไงครับ”

“พี่ภูมิจะมาเปลี่ยนใจง่าย ๆ แบบนี้ไม่ได้นะคะ”

“ทำไมจะไม่ได้ล่ะ ใครกำหนดหรือว่าเราต้องห้ามแตะเนื้อต้องตัวในเด็ดแรก” ชายหนุ่มว่าน้ำเสียงไม่ทุกขรือน แต่คนที่ร้อนดูจะเป็นคนที่ยังถูกกักอยู่ในอ้อมกอดแข็งแรงมากกว่า

“ใคร ๆ ก็บอก ผู้รู้ทุกสำนัก ไม่มีใครสั่งสอนให้...เอ่อ...ให้จูบกันตั้งแต่ครั้งแรก” อินทிரาว่า เสียงซึ่งขงตอนต้นประโยคหากแผ่วลงในตอนปลาย ด้วยรู้สึกขัดเขิน ยิ่งตอนนี่ที่เขาสลักเธอให้เอนลงไปบนโซฟาโดยมีตัวเขาค่อมอยู่ยิ่งทำให้อินทிரาว่าไม่กล้าแม้จะมองหน้าเขา จึงตรึงสายตาดูอยู่เพียงแผงอกกว้างของเขาเท่านั้น

“เราผ่านช่วงเวลานั้นกันมาแล้ว พี่ว่าเรามาเริ่มต้นหลังจากที่เราจูบกันแล้วดีกว่า ไหนบอกมาซิว่าผู้รู้ของน้องอินบอกว่าต้องรอกี่เดตถึงจะทำได้”

“ไอ้ไหน... ไอ้ไหนคะ” อินทிரาทามหน้าตาตื่น ไอ้ไหนของพี่ภูมิคือไอ้ไหนเดียวกันกับที่เธอกำลังคิดอยู่หรือเปล่า ถ้าใช่ เขากล้าถามเธอแบบนี้ได้ยังไง!

“ไอ้ที่น้องอินคิดอยู่นั้นแหละ” ชายหนุ่มตอบราวกับรู้ว่าเธอคิดอะไรอยู่

“พี่ภูมิ! น่าเกลียด พูดอะไรออกมารู้ตัวหรือเปล่า”

“รู้สิ ว่าไง พี่ต้องรออีกกี่เดต”

“อินไม่รู้ ไม่เคยสนใจ” อินทிரาทอบโดยไม่สบตาเพราะโกหกเขาเต็ม ๆ ทำไมเธอจะไม่รู้เล่า ระดับนี้เคยพลาดที่ไหน

“แต่พี่รู้ เขาบอกว่าต้องรอ 3.53 เดตถึงจะมีอะไรกันได้” ชายหนุ่มสวนเร็ว

อินทிரาทึ่งกับอ้าปากค้าง พี่ภูมิไปเอามาจากไหน นั่นมันคือผลการสำรวจที่เธอเพิ่งอ่านจากนิตยสารหัวนอกฉบับหนึ่งเมื่อต้นปีนี่เองเลยนะ พี่ภูมิอ่านนิตยสารพวกนี้ด้วยหรือไง

ยังไม่ทันที่อินทிரาว่าจะได้ว่าอะไรต่อ ชายหนุ่มก็บอกรอ ขณะที่จ้องตาเธออย่างมีความหมาย

“นี่เด็ดแรก รออีกแค่สอง พอครั้งต่อไปก็...” ภูมิพูดไม่จบ เพราะสองมือเล็กของอินทிரายกขึ้นปิดปากเขาเสียก่อน

“พี่ภูมิอย่าพูดนะ อินไม่ตกลงนะคะ” บอกเขาแล้วก็ร้อนวูบวาบ เมื่อรู้สึกว่ายายหนุ่มขยับริมฝีปากจูบมือเธอ ซึ่งการกระทำของเขาทำให้ความตั้งใจที่จะขัดขืนไม่ยอมมิให้เขาทำอะไรมากเกินไปกว่านี้หนีหายไปจากสมองจนหมดสิ้น

ภูมิจับสองมือของอินทிரายให้โอบรอบคอเขาหลังจากจูบมือเธอจนพอใจแล้ว ก่อนจะโน้มใบหน้าลงแนบริมฝีปากกับปากเธอ บดจูบอยู่เนิ่นนานจนพอใจจึงถอนริมฝีปาก

“ทำไมน้องอินต้องไม่ยอมจูบด้วยนะ จูบกันแล้วรู้สึกดีแบบนี้ น้องอินไม่ชอบหรือ” เขาถามซัดริมฝีปาก

ชอบ... อินทிரายได้แต่ตอบในใจ แต่ก็เพราะชอบนี่ละที่ทำให้เธอไม่ยอมจูบกับเขา ก็ดูสิ แค่โดนเขาจูบแค่นี้เธอก็อ่อนระทวยไปถึงไหน ๆ หากถูกเขาจูบบ่อย ๆ ‘ไฉน’ ที่ว่า จะมาถึงก่อนเดดที 3.53 หรือเปล่าก็ไม่รู้!

“ให้เวลาอินบ้างสิคะ”

เสียงอ่อยของคนในอ้อมแขนเรียกรอยยิ้มอ่อนโยนจากชายหนุ่ม เขาก็พอรู้ตัวอยู่ว่าเขาทั้งมัดมือชกและเอาแต่ใจกับเธอ แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็บอกเธอไปอย่างทีคิด

“พี่อายุไม่น้อยแล้ว อยากรามีเมียแล้วครับ” บอกแล้วก็ต้องหัวเราะกับสีหน้าขัดขืนของคนฟัง ชายหนุ่มก้มลงจูบหนัก ๆ เร็ว ๆ ที่ริมฝีปากของเธอ อีกครั้งก่อนที่จะผละออกแล้วดึงเธอให้ลุกขึ้น แขนข้างหนึ่งโอบไหล่แล้วรั้งให้หญิงสาวนั่งอยู่ด้วยกันบนโซฟา ก่อนจะบอกเสียงไม่ดังนัก

“ทำตัวดี ๆ แล้วพี่จะยัดเวลาให้”

“ทำตัวดี ๆ ยังไงคะ”

“แค่ให้พี่ชื่นใจบ่อย ๆ ก็พอ”

คำตอบของชายหนุ่มทำให้อินทिरาน้ำร้อนวูบ ชัดเจนจนทำอะไรไม่ถูก ด้วยรู้ว่า ‘ชื่นใจ’ ของเขานั้นหมายความว่าอย่างไร

“น้องอินดูทีวีไปนะ พี่ขอทำงานเดี่ยว เดี่ยวสักห้าทุ่มพี่จะไปส่งดึกไปไหม” เขาถามพลางยื่นรีโมตคอนโทรลส่งให้

อินทिरารับมาแล้วตอบเขา

“ไม่หรอกค่ะ กว่าพอกับแม่จะกลับคงหลังเที่ยงคืน” อินทिरาบอกพลางกดรีโมตหารายการที่น่าสนใจ หางตาเห็นชายหนุ่มเดินหายเข้าไปในห้องห้องหนึ่งซึ่งเดาว่าน่าจะเป็นห้องทำงานของเขา

หญิงสาวนั่งดูทีวีอยู่เฉย ๆ คนเดียวครู่ใหญ่ก็ไม่มีแว้วว่าคนที่หายเข้าไปในห้องทำงานจะกลับออกมา คนที่ถูกนำมาปล่อยไว้กับทีวีจึงเริ่มบ่นงม้ง

“คนบ้า จะทำงานแล้วพาเรามา นั่งหงาวอยู่นี่ทำไมเนี่ย” บ่นแล้วก็ชะเง้อคอมอง แต่ก็ไม่เห็นว่ามีคนที่อยู่ในห้องจะเดินกลับออกมาสักที ในที่สุดอินทिरาก็ตนไม่ไหว เดินตามเข้าไปในห้องที่เห็นเขาหายตัวเข้าไปตั้งนานสองนาน

อินทिरาจรดปลายเท้าแผ่วเบาเข้าไปในห้องเพราะไม่อยากจะรบกวนคนที่กำลังทำงาน ภาพของภูมิที่นั่งอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์ซึ่งมีภาพสเก็ตซ์ของตึกหลังหนึ่งปรากฏอยู่ เหมือนกับภาพที่เคยเห็นจนเจนตาในช่วงเวลาหนึ่ง...

‘พี่ภูมิทำอะไรคะ’ เสียงเล็ก ๆ จากเด็กหญิงตัวอ้วนป้อมที่ยืนชะเง้อ

มองข้ามไหล่เขาถาม ภูมิหันไปมองแล้วยิ้มให้ แขนแข็งแรงยื่นไปดึงเด็กหญิง
ให้นั่งลงบนตัก ก่อนจะอธิบายเสียงอ่อนโยน

‘พี่ภูมิลูกที่บ้าน น้องอินชอบไหมคะ’

‘ชอบค่ะ วาดให้ น้องอินบ้างสิคะ’ เด็กหญิงขอ และพี่ชายใจดี
ก็เก็บงานที่ทำอยู่แล้ววาดรูปให้น้องในทันที

‘น้องอินอยากได้บ้านแบบไหนคะ’ ชายหนุ่มถามอย่างอารมณ์ดี
คนตัวเล็กตื่นยุกยิกบนตักเขาอย่างตื่นเต้น ปากก็บอกในสิ่งที่ต้องการ
เจ้อยแจ้ว

‘เอาบ้านสามชั้น ให้พอกับแม่ชั้นหนึ่ง พี่อู้อู้อันหนึ่ง แล้วน้องอินชั้นหนึ่ง’
เด็กหญิงว่าก่อนจะนั่งไปเมื่อนึกอะไรได้

‘วู้ แล้วพี่ภูมิจะอยู่ชั้นไหนล่ะ’ พุดกับตนเองมากกว่าจะพุดกับคนที่
วาดรูปบ้านให้ ภูมิยิ้มเอ็นดูก่อนจะเสนอทางออก

‘พี่ภูมิอยู่กับน้องอินได้ไหมคะ’

‘ได้สิคะ’ ตอบรับอย่างกระตือรือร้นพร้อมฉีกยิ้มกว้าง ก่อนจะบอก
ด้วยน้ำเสียงเจ้ากี้เจ้าการ

‘งั้นพี่ภูมิต้องแต่งงานกับน้องอินจะได้ย้ายมาอยู่ด้วยกันได้’ คำพุด
จากเด็กหญิงไร้เดียงสาที่คงจะไม่เข้าใจความหมายของการแต่งงาน
เสียด้วยซ้ำทำให้ภูมิหัวเราะอย่างขบขันก่อนจะถามอย่างเอ็นดู

‘แกแดดนะเรา ไปเอามาจากไหนว่าต้องแต่งงานกันถึงจะอยู่ด้วยกัน
ได้’

‘น้องอินรู้ น้ากรกับน้าใหม่แต่งงานกันแล้วก็ย้ายไปอยู่บ้าน
หลังใหญ่ ๆ ด้วยกัน’ เด็กน้อยเพิ่งไปงานขึ้นบ้านใหม่มากับพ่อแม่เมื่ออาทิตย์
ก่อนนี่เอง

‘ฉันพอเราแต่งงานกันแล้ว น้องอินช่วยพี่ภูมิแต่งงานได้ไหมคะ’

ชายหนุ่มถาม

เด็กหญิงนั่งคิดสักพักก่อนจะถามอย่างไม่แน่ใจ

‘แต่งงานทำยังไงคะ’

‘อืม...ก็เอารูปสวย ๆ มาติดที่บ้านดูน่าอยู่ไงคะ’ ชายหนุ่มอธิบาย
อย่างที่เด็กหกขวบจะเข้าใจได้ เด็กหญิงบนตักเขาพยักหน้าหงึกหงัก
รับปากรับคำหนักแน่น

‘คะ น้องอินจะช่วยพี่ภูมิแต่งงานให้สวย ๆ เลย น้องอินจะวาดรูปเอง
ด้วย’

‘เก่งมาก แล้วพอน้องอินเรียนมหา’ลัยเหมือนพี่ภูมิก็เรียนตกแต่ง
ภายในดีไหมคะ จะได้มาช่วยพี่ภูมิแต่งงาน’

‘โอเคเลย’ เด็กหญิงว่าแล้วนั่งรออย่างใจเย็น มองดูพี่ภูมิวาดรูปบ้าน
สามชั้นอย่างที่ต่องการให้ ใช้เวลาไม่นานชายหนุ่มก็จัดการพิมพ์ภาพนั้น
ออกมาแล้วยื่นให้คนรอ

เด็กหญิงอินทிரายน์มือไปรับก่อนจะถือกระดาษแผ่นนั้นวิ่งไปหา
มารดาของชายหนุ่ม

‘คุณป้าขา พี่ภูมิวาดรูปบ้านให้น้องอิน ช่วยสวยล่ะ’

“คิดอะไรอยู่” เสียงทุ้มของคนที่นั่งทำงานอยู่หน้าจอเรียกอินทริรา
ให้หลุดจากภวังค์ หญิงสาวหันไปยิ้มแหย้ให้เขา ตั้งใจแน่วแน่ที่จะไม่ให้เขารู้
เด็ดขาดว่าเธอคิดถึงอะไรอยู่ แต่ทำไมเขาถึงได้มองเธอยิ้ม ๆ แบบนั้นล่ะ!

‘รู้ไหมพี่คิดถึงอะไร’ ชายหนุ่มถามเมื่ออินทริราไม่ยอมตอบ

“คิดถึงอะไรคะ” หญิงสาวถามโดยไม่สบตา เพราะไม่อาจสู้ประกาย

วิบวับในดวงตาทั้งสองตรงหน้าได้ มั่นดูเต็มไปด้วยเลศนัยจนเธอรู้สึกเสียวสันหลังวาบ ๆ อย่างไม่รู้

“พี่คิดถึงตอนที่วาดรูปบ้านให้เด็กคนหนึ่ง เด็กที่ใจดีจะให้พี่อยู่บ้านด้วยแต่ต้องแต่งงานกันก่อน” เขาว่าพร้อมกับยิ้มใส่ตาเธอ อินทிரากลยตาแล้วพูดอุบอิบ

“พี่ภูมิจะไปถือสาอะไรกับคำพูดของเด็กหกขวบคะ”

“งั้นเด็กสี่สิบสองขวบจะพูดให้ชื่นใจอีกที่ได้หรือเปล่าคะ”

“ไม่ได้ค่ะ” อินทிரาทอบทันควัน ก่อนจะเปลี่ยนเรื่อง “พี่ภูมิทำอะไรอยู่คะ”

“มานั่งนี่มา” ภูมิเรียกพร้อมยื่นมือมาคว้าแขนหญิงสาวแล้วดึงเข้าหาตัว

อินทிரาทกใจนิด ๆ เขาคงไม่ดึงเธอไปนั่งตักเหมือนตอนเป็นเด็กหรอกนะ! แต่ดูเหมือนหญิงสาวจะคิดมากไปเอง เพราะภูมิเพียงแต่ลุกขึ้นจากเก้าอี้ที่นั่งอยู่แล้วเลื่อนเก้าอี้ให้เธอนั่งแทน ส่วนตัวเขาเดินอ้อมมายืนโน้มตัวอยู่ด้านหลังเธอ มือหนึ่งวางบนไหล่ของหญิงสาว ส่วนอีกมือจับเมาส์เพื่อใช้วิพากษ์เกิตซ์ที่หน้าจอ

“โพรเจกต์ใหม่พี่ที่เซียงราย”

“เซียงรายเลยหรือคะ”

“อืม เจ้าของเขาติดต่อมา พี่เห็นงานแล้วตกลงทันที” ชายหนุ่มบอกอย่างอารมณ์ดี มือคลิกเมาส์เลื่อนภาพให้หญิงสาวดูหลาย ๆ มุมพลางเล่าถึงโครงการ

“ตึกนี้เป็นคัมภีร์เก่าของเจ้าทางเหนือ เจ้าของเพิ่งกลับมาจากเมืองนอก เขาได้รับมรดกมาแล้วอยากทำเป็นบูติกไฮเทค กับแกลลอรี่ภาพวาด

ของเขาเอง”

“เจ้าชายเมืองเหนือหรือคะ” อินทிரาทมน้ำเสียงตื่นเต้นชนิด ๆ
ภูมิเหล่มองเมื่อเห็นว่าคนฟังดูจะตื่นเต้นมากผิดปกติ

“เป็นคนธรรมดาแล้ว ไม่ใช่เจ้าชาย ไม่ต้องทำเสียงตื่นเต้นขนาดนั้น”

“ว่า...” อินทிரากล้งอุทานเสียดาย ภูมิส่ายหน้าระอา ก่อนจะเล่าต่อ
ด้วยน้ำเสียงเป็นการเป็นงาน

“ที่รับงานออกแบบกับตกแต่งภายใน” เขาว่าแล้วหยุดไปนิด
ลอบมองสีหน้าของคนฟัง เห็นอินทிரาดาโตเมื่อได้ยินว่าเขาทำตกแต่งภายใน
ด้วย

“สนไหม” เขาถาม เห็นหญิงสาวทำท่าถอนหายใจราวกับเสียดาย

“พี่ภูมิมีทีมตกแต่งภายในนี้คะ”

“มี” ชายหนุ่มตอบสั้น ๆ

“แล้วจะถามอินทำไมว่าสนไหม” หญิงสาวว่าน้ำเสียงติดจะเง้งอ
แค่เห็นภาพสเก็ตช์ของตึก แค่ได้ยินประวัติคร่าว ๆ อินทிரาก็คิดว่า
งานตกแต่งภายในตึกหลังนี้คงจะสนุกแน่ แต่จะมีประโยชน์อะไร เธอไม่ได้เป็น
คนทำนี่

“สนหรือเปล่าละ”

“อีกคนได้ทำคะ” อินทிரาทอบตามตรง คงจะดีไม่น้อยหากเธอ
มีโอกาสได้ทำงานชิ้นนี้ แต่คงเป็นไปไม่ได้ เพราะภูมิมีทีมงานของเขาอยู่แล้ว

“ถ้าน้องอินอยากทำก็มาทำกับพี่สิ” ชายหนุ่มชวน

หากคนฟังกลับส่ายหน้า

“ไม่ละคะ พี่ภูมิจ้างให้อินแล้ว อีกอย่างอยู่ตั้งเชียงใหม่ แม่คงให้อิน
ไปหรอก”

คำตอบจากหญิงสาวทำให้ภูมิเพียงยิ้มแฉ่งมุมปากโดยไม่พูดชักชวนอีก เขาใช้วงงานที่ออกแบบเสร็จไปแล้วบางส่วนให้หญิงสาวดูต่อไปอีกสักพักก่อนจะกล่าวชวนเมื่อเห็นเวลาบนมุมล่างของหน้าจอคอมพิวเตอร์

“จะห้าทุ่มแล้ว กลับบ้านดีไหม”

“คะ” อินทிரาดอรับเมื่อเห็นว่าได้เวลากลับบ้านตามที่ชายหนุ่มได้บอกไว้ก่อนหน้านี้อแล้ว

ใช้เวลาไม่นานก็มาถึงบ้านเพราะเป็นช่วงเวลาที่รถราบนท้องถนนเบาบาง บ้านที่ปิดไฟเงียบและโรงรถที่ว่างเปล่าทำให้รู้ว่าคนอื่น ๆ ยังไม่กลับ ภูมิจึงถามอย่างเป็นทางการ

“ให้พ็อยู่เป็นเพื่อนก่อนไหม”

“ไม่เป็นไรคะ เดี่ยวอินจะอาบน้ำนอนแล้ว พี่ภูมิกลับบ้านเถอะ ดึกแล้ว” อินทிரาบปฏิเสธแล้วยื่นรอยให้เขากลับไปยังรถ

หากชายหนุ่มกลับไม่ขยับเขยื้อน แถมยังจ้องตาเธอเหม็งจนหญิงสาวไม่กล้าสู้สายตาก็

“มีอะไรหรือเปล่าคะพี่ภูมิ” ถามอย่างอดไม่ได้ เห็นเขาหัวเราะหิ ก่อนจะวาดแขนทั้งสองข้างมาโอบเอวเธอแล้วดึงเข้าหาตัว

“น้องอินลื้มอะไรหรือเปล่า” เขาถามเสียงนุ่ม ปลายจมูกโด่งเคลียอยู่กับจมูกเธอ หญิงสาวหน้าร้อนวูบกับความใกล้ชิดที่เกิดขึ้น ถามอุบอิบ

“ลื้ม...เอ่อ...ลื้มอะไรคะ”

ชายหนุ่มไม่ตอบ หากโน้มใบหน้าลงฝังจมูกพิตบนริมฝีปากจ๋าดูดดื่มความหวานล้ำจนคนถูกจูบแทบหายใจหายคอไม่ออก หลังถอนริมฝีปากออกเขาก็บอกคนในอ้อมแขนยิ้ม ๆ

“ขอบคุณสำหรับความชื่นใจครับน้องอิน”

๔

“มีอะไรวะไอ้ภูมิ มาหาฉันถึงนี่”

อิสราเพื่อนสนิทถามเขาหลังจากรอจนเลขาฯ ซึ่งเอากาแฟเข้ามาเสิร์ฟให้ลับตัวไปจากห้อง เขามาหาเพื่อนรักถึงที่ทำงานวันนี้ ทั้ง ๆ ที่ปกติจะนัดพบกันข้างนอกก็เพราะมีเรื่องบางอย่างที่ต้องจัดการให้เรียบร้อย

“ฉันมีงานมาเสนอน้องอิน”

“อ้าว เสนอขายอินแล้วเกี่ยวอะไรกับฉันวะ”

“อย่ามาแกล้งโง่ไอ้อิฐ น้องอินจะทำงานกับแก และฉันต้องการให้แกเสนองานของฉันให้กับน้องอิน” เขาบอกในสิ่งที่ต้องการอย่างไม่อ้อมค้อมรู้สึกหมั่นไส้ไอ้เพื่อนรักอยู่ไม่น้อย มันรู้ว่าเขาต้องการอะไร จึงทำยักทำอยู่แบบนี้เพราะรู้ว่าเขาจะต้องง้อ

“ยายอินจะทำโครงการที่หัวหิน” อิสราบอก

“งานใหญ่แบบนั้นน้องจะได้ทำอะไรจริงจังหรือเปล่า” ภูมิถามอย่างจริงจัง

เขาพอรู้ว่าโครงการที่หัวหินเป็นโครงการบ้านพักตากอากาศ

ที่ค่อนข้างใหญ่ เม็ดเงินลงทุนสูงลิ่ว อิศราคงไม่กล้าวางงานตกแต่งภายในทั้งหมดในมืออินทิดา อย่างมากหญิงสาวก็คงเป็นได้แค่พันเฟืองเล็ก ๆ ตัวหนึ่งขององค์กรเท่านั้น

“นายมีงานอะไรให้อินทำ” อิศราถามตรงเป้า เขาเป็นพี่ชายย่อมต้องการสิ่งที่ดีที่สุดให้น้องสาวเช่นกัน หากภูมิมีงานที่เหมาะสมกว่าเขาก็คงไม่กีดกัน เพราะรู้ว่าภูมิก็ต้องการให้สิ่งที่ดีที่สุดแก่อินทิดาไม่ต่างไปจากเขา

“ฉันมีโปรเจกต์รีโนเวตที่เชียงใหม่ราย วันมะรืนจะบินไปคุยเรื่องแบบครั้งสุดท้าย ก่อนจะกลับมาลงมือเขียนแบบ ฉันว่าจะให้น้องอินทำ ตกแต่งภายใน มันเป็นโอกาสที่ดีและจะเป็นพอร์ต¹ให้อินด้วย”

“แล้วคนของนายจะไม่มีปัญหาหรือไง อินเป็นใคร อยู่ ๆ ก็เข้ามาทำ” อิศราถามอย่างเป็นทางการ ไม่ต้องการให้น้องสาวมีปัญหากับการได้ทำงานข้ามหน้าข้ามตาใคร

“บริษัทของฉัน จะมอบหมายให้ใครทำก็ได้ไม่ใช่หรือวะไอ้ธู”

“ก็แค่เป็นห่วง”

“เออ ไม่มีปัญหาหรอก เพียงแต่จะต้องไปเชียงใหม่พักนึง”

“ต้องเฝ้าเลยหรือ”

“อืม เจ้าของอยากเร่งให้เสร็จเร็ว ๆ มันเป็นคัมเจ้านายเก่า เขาจะมาเป็นบูติกโฮเทล น้องอินเห็นงานแล้วและฉันรู้ว่าน้องอยากทำติดแค่นี้ต้องไปเชียงใหม่ น้องอินคิดว่าคุณแม่คงไม่ยอมให้ไป”

“อินอยากทำ?” อิศราถามพลางเลิกคิ้ว ไม่เชิงไม่เชื่อแต่ดูเหมือนแปลกใจมากกว่า

¹ พอร์ต (Portfolio) แฟ้มแสดงผลงาน

“น้องอินทำหน้าที่เหมือนมีขนมอยู่ตรงหน้าแต่กินไม่ได้ ฉันมั่นใจว่าน้องอินอยากทำ แต่จะอยากทำงานกับฉันหรือเปล่านั้นไม่แน่ใจ” เขาว้ายิ้ม ๆ รู้ว่าอินทிர่าไม่อยากจะทำงานกับเขาแน่

“งั้นฉันจะบอกน้อง”

“เฮ้ย ไม่ต้องหรอก แค่นายช่วยพูดกับคุณพ่อคุณแม่ให้อินไปทำงานที่เชียงใหม่กับฉันได้ก็พอ ส่วนน้องอินเดี๋ยวฉันจัดการเอง”

คำพูดของภูมิทำให้อินทราอดหัวเราะหึพร้อมส่ายหน้าอย่างอ่อนใจไม่ได้

“แน่ใจหรือไอ้ภูมิว่าจะมัดมือชกแบบนี้ ระวังยายอินอาละวาดนะ”

“เออน่า ฉันจัดการได้ เชื้อลื” ภูมิบอกพร้อมยักคิ้ว เขามีวิธีจัดการกับอินทிர่าที่ได้ผล แต่ไม่คิดว่าจะต้องป่าวประกาศวิธีการนั้นกับใคร โดยเฉพาะพี่ชายของเธอที่นั่งอยู่ตรงหน้า ไม่บอกน่าจะดีที่สุด

อินทிர่าอยู่บ้านคนเดียวอย่างเหงา ๆ บิดามารดาไปทำงาน พี่ชายอาศัยอยู่ที่คอนโดมิเนียมกลางกรุงของเขาในวันธรรมดา

ปกติหญิงสาวจะใช้เวลากับเพื่อนสาวบ้านติดกันผู้ว่างงานเหมือนกัน แต่วันนี้เธอเพิ่งส่งบุษราคัมให้ไปดูแลพี่ชายซึ่งไม่สบายอยู่ที่คอนโดฯ ของเขา อินทிர่าจึงไร้คู่หู นั่ง ๆ นอน ๆ อยู่ที่บ้านอย่างเซ็ง ๆ

เสียงเรียกเข้าของโทรศัพท์มือถือถือเรียกหญิงสาวให้หันไปมอง เมื่อเห็นชื่อคนโทร. มาที่ปรากฏอยู่บนหน้าจอก็เรียกรอยยิ้มบางเบาที่มุมปากได้ดูบหนึ่ง

“ไม่ทำงานทำการหรือคะพี่ภูมิ” หากเมื่อเอ่ยทักทายไปตามสาย กลับฟังดูหาเรื่องเสียอย่างนั้น

“ทำ” เขาตอบสั้น ก่อนจะสั่งรวดเร็ว

“น้องอินแต่งตัวรอนะ อีกครึ่งชั่วโมงพีจะถึงบ้านน้องอิน”

“เดี่ยว ๆ อินจำได้ว่าเราไม่ได้มีนัดอะไรกันวันนี้นะคะ”

“เปล่า ไม่มี”

“อ้าว...” อินทิวราอุทาน ก่อนจะบ่นอย่างอดไม่ได้

“พี่ภูมิเห็นอินไม่มีอะไรทำ จนนี่จะมาหาเมื่อไร ลากไปไหนก็ได้
งั้นหรือคะ”

“แล้วน้องอินมีอะไรทำหรือเปล่าล่ะ”

“ก็...เอ่อ...ไม่มี” จำต้องยอมรับอย่างเสียไม่ได้ แต่ถึงเธอจะ
ไม่ได้ทำอะไร ก็ไม่ได้หมายความว่าเธออยากจะมาหาเธอ ลากไปไหนต่อไหน
ตามอำเภอใจก็ได้นี่

“อีกครั้งชั่วโมงเจอกัน แล้วค่อยคุย พี่ไม่มีเวลา” ชายหนุ่มว่าแล้ววาง
สายไปโดยไม่เปิดโอกาสให้คนฟังโวยวาย

อินทิวราย่นจุมูกใส่โทรศัพท์ในมือก่อนจะถอนใจยาวแล้วลงมือแต่งตัว
แม้จะบ่นให้เขา แต่ก็ทำตามคำสั่งของเขาแต่โดยดี

ไม่นานไปกว่าครึ่งชั่วโมงอย่างที่เขابอก ชายหนุ่มก็ปรากฏตัว
ที่บ้านเธอ

ภูมิอยู่ในชุดเสื้อยืดคอกกลมสีขาวยอดติดตัวกับกางเกงยีนส์สีเข้ม
สวมรองเท้าบู๊ตหุ้มข้อแบบผู้ชาย เขาจอดรถแล้วเดินตรงไปคว้ามือ
คนที่เดินออกมาจากบ้านแล้วพาเดินกลับไปยังรถยนต์โดยไม่พูดไม่จา

เมื่อไปถึงรถ ชายหนุ่มให้อินทิวรายืนรออยู่ครู่หนึ่ง ในขณะที่เขา
หยิบกระเป๋าเดินทางที่วางอยู่บนเบาะหน้าคู่คนขับไปวางบนเบาะหลัง
พร้อม ๆ กับเสื้อแจ็กเก็ตยีนส์สีเดียวกับกางเกง เรียบร้อยก็หันมายิ้มให้

คนที่ยื่นรถอยู่เบื้องหลังแล้วผายมือเชื้อเชิญให้เข้าไปในรถ

อินทிரาก้าวเข้าไปในรถอย่างว่าง่าย รถอีตีดใจเดียวชายหนุ่มก็เดินอ้อมมาเปิดประตูฝั่งคนขับแล้วเข้าไปนั่งประจำที่

“พี่ภูมิกำลังจะไปไหนหรือคะ” อินทிரาทามในขณะที่ชายหนุ่มถอยรถออกจากบริเวณบ้านของเธอ ทั้งกระเป๋าดูเดินทางและการแต่งตัวของเขา ทำให้อินทிரารู้โดยที่เธอไม่ต้องบอกว่าเขากำลังจะเดินทาง

“เที่ยงราย” ชายหนุ่มบอกพร้อมยิ้มให้ “เครื่องออกบายสาม”

“เพิ่งเที่ยง” อินทிரาเปรย ภูมิดันมายิ้มอย่างเข้าใจในความหมายที่ไม่ต้องเอ่ยปาก

“พี่ไม่ได้รีบไปเช็กอินล่วงหน้าสามชั่วโมงหรอกนะ” เขาบอกก่อนจะถาม เปลี่ยนเรื่องจนคนฟังตามไม่ทัน

“น้องอินกินอะไรหรือยัง”

“ยังคะ ก็พี่ภูมิจรมาสั่งให้แต่งตัว อินจะเอาเวลาที่ไหนไปกินอะไรล่ะคะ”

“บ่นจริง” ชายหนุ่มว่าอย่างไม่จริงจัง ก่อนจะถามเสียงอ่อนโยน

“หิวไหม รอถึงสนามบินก่อนได้หรือเปล่า”

“คะ” ก็เธอมีทางเลือกอื่นที่ไหนล่ะ นั่งอยู่ในรถกับเขาแล้วนี่

“พี่ต้องไปเที่ยงราย จะไม่ได้เจอกันอีกหลายวันเลยอยากกินข้าวกับน้องอินก่อน แต่ไม่มีเวลาแล้ว กินที่สนามบินระหว่างรอขึ้นเครื่องน้องอินคงไม่ว่าอะไรนะ กลับจากเที่ยงรายแล้วพี่จะมารับไปหาอะไรกินดี ๆ” เขาบอกแกมอธิบายและออกตัว

“พี่ภูมิจะไปทำงานที่เที่ยงรายแล้วหรือคะ”

“ยังหรอ ก พี่เอางานที่ออกแบบแล้วไปคุยกับเจ้าของเป็นครั้งสุดท้าย

ถ้าโอเคแล้วจะได้กลับมาเขียนแบบนี้ะ อยากพำนองอินไปด้วยจัง”

“อิมพอสสิเบิลค่ะ เชิญพี่ภูมิตามสบาย” อินทิวราว่าอย่างทันท่วงที

ภูมิไม่ได้พูดอะไรอีก เขาเพียงมองเธอยิ้ม ๆ ตาเป็นประกายวิบวับ อย่างดูมีเลศนัยเท่านั้น

ใช้เวลาเกือบชั่วโมงรถยนต์ของชายหนุ่มก็นำคนทั้งสองมาถึง สนามบิน หลังจากจอดรถเรียบร้อย ภูมิก็สะพายกระเป๋าคอมพิวเตอร์ พร้อมกับหิ้วกระเป๋าเสื้อผ้าด้วยมือหนึ่ง และจับจูงคนตัวเล็กกว่าอีกมือหนึ่ง พาเดินไปยังอาคารผู้โดยสารแล้วขึ้นบันไดเลื่อนไปยังชั้นผู้โดยสารขาออก ฝั่งผู้โดยสารภายในประเทศ เมื่อมองเห็นว่าเคาน์เตอร์เช็กอินเปิดให้บริการ แล้ว ชายหนุ่มจึงหันไปบอก

“พี่เช็กอินไว้ก่อนนะ แล้วไปหาอะไรกินกัน”

“ตามสบายค่ะ” อินทิวราตอบแล้วเดินเคียงชายหนุ่มไปยังเคาน์เตอร์ เช็กอินที่มีผู้คนต่อแถวอยู่บางตา ใช้เวลาไม่นานก็เสร็จเรียบร้อย

หลังจากรับประทานอาหารกลางวันกันเสร็จ ภูมิยกนาฬิกาข้อมือดูเวลา ก่อนจะถอนหายใจ

“พี่ต้องไปแล้วนองอิน ฝากนองอินขับรถไปจอดที่คอนโดฯ ให้พี่ด้วย ก็แล้วกันนะ”

“พี่ภูมิจะไปหลายวันหรือคะ”

“ยังไม่แน่ใจ อาจจะเป็นอาทิตย์ คุยเรื่องแบบเสร็จแล้วอาจจะต้อง ตระเวนหาของต่อ เพราะหลายอย่างอาจจะต้องหาแหล่งเฉพาะ พี่อยากไปดู ที่ทางไว้ก่อน เวลาตกแต่งภายในเข้าจะได้ไม่ลำบาก”

อินทิวรารู้สึกว่าเขาเน้นเสียงที่คำว่า ‘ตกแต่งภายใน’ พร้อม ๆ กับที่

จ้องเธอด้วยตาเป็นประกายแปลก ๆ แต่ก็ไม่ได้คิดอะไรมาก เพราะระยะหลัง พี่ภูมิก็มองเธอแบบนี้บ่อย ๆ

“พี่ภูมิจะให้อินมารับหรือเปล่านั้นคะ”

“ไม่เป็นไร พี่นั่งแท็กซี่กลับเองดีกว่า น้องอินจะได้ไม่ต้องลำบาก”

“ไม่ลำบาก แค่นี้เองอินมา...” พุดยังไม่ทันจบประโยคก็ต้องชะงัก

เมื่ออ้อมแขนแข็งแรงของชายหนุ่มวาดมาค้ำเอาแล้วดึงเข้าหา

“พี่ไม่มีเวลาแล้ว” ชายหนุ่มว่าเร็ว ๆ ก่อนจะโน้มใบหน้าเข้าหา คนที่อ้าปากค้างด้วยการกระทำอันปุปบับของเขา เปิดทางสู่ความฉ่ำหวาน ให้ดูดดื่มจนพอใจ ไม่นานก็ถอนริมฝีปากออกอย่างไม่ใคร่เต็มใจนัก

“ขั้บรดี ๆ ละ แล้วพี่จะโทรหา”

“เดิน...เอ่อ...เดินทางปลอดภัยนะคะพี่ภูมิ” อินทึรแอบอกชายหนุ่ม ตะกุกตะกักหลังจากที่เพ็งหาเสียงตัวเองเจอ พี่ภูมิสามารถทำให้เธอสูญเสียความเป็นตัวเองได้เสมอเลย

อินทึรารู้ตัวเองอยู่ว่าเธอสงบเสงี่ยมผิปกตินับแต่รู้ว่าเขากำลังจะเดินทาง ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะเมื่อรู้ว่าเขาจะไม่อยู่หลายวันก็ทำให้เธอรู้สึกใจหายแปลก ๆ จนไม่มีอารมณ์จะออกฤทธิ์ออกเดชกับเขาอย่างที่ทำเป็นประจำ ยิ่งเมื่อเขาจุ่มมอมบ่มฝัดหวน ยิ่งทำให้อินทึรแทบจะกลายเป็นไม้ไปเลย

ภูมิเดินไปส่งอินทึรจนถึงทางเชื่อมสู่อาคารจอดรถ ยกมือโบกให้หญิงสาวเป็นครั้งสุดท้ายก่อนจะเดินกลับเข้าไปยังตัวอาคารผู้โดยสาร

อินทึรมองตามก่อนจะถอนหายใจยาว

‘อาทิตย์เดียวเองน่ายายอิน ทำเหมือนจะเป็นจะตายไปได้’ หญิงสาว เอ็ดตนเองในใจ ไม่เคยคิดว่าจะมีวันที่เธอรู้สึกใจหายเมื่อได้รู้ว่าจะไม่ได้อีก

เห็นหน้า ไม่ได้ฟังคำพูดกวน ๆ ของเขาไปเป็นอาทิตย์แบบนี้

กว่าอินทிரาวจะขับรถมาถึงคอนโดมิเนียมของภูมิกี้ใช้เวลาเกือบสองชั่วโมง เพราะหลังจากกลางทวงด่วนก็มาติดแหงกอยู่ท่ามกลางการจราจรที่คับคั่งกลางกรุง กว่าจะขับไปได้แต่ละเมตรช่างแสนเชื่อง

หญิงสาวกำลังจอตกรุดในตอนที่เสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้น เมื่อเห็นว่าใครกำลังโทร. เข้ามาจึงกดรับ

“น้องอิน ถึงบ้านหรือยัง” ภูมิกี้มาตามสาย

“พี่ภูมิกี้ถึงเชียงรายแล้วหรือคะ”

“ใช่ ลงจากเครื่องบินโทร.หาน้องอินเลย อยู่ไหนนี่” อินทிரาวถอนหายใจก่อนจะตอบแถมบ่นอย่างหงุดหงิด

“พี่ภูมิกี้ไปตั้งเชียงรายแต่ถึงพร้อม ๆ อินเลย อินเพิ่งถึงคะ เพิ่งจอตกรุดเสร็จเนี่ย”

ภูมิกี้หัวเราะเบา นึกภาพใบหน้าอ้งอ้งของคนปลายสายได้ทันที หากอยู่ด้วยกันเขาคงจะโคลงศีรษะเธออย่างเอ็นดูอย่างที่ชอบทำ

“จะกลับบ้านเลยหรือเปล่า” ชายหนุ่มถาม ได้ยินปลายสายถอนหายใจแล้วค่อยตอบ

“ยังไม่รู้เลยคะ กลับบ้านก็คงเบื่อ เพราะไม่มีใครอยู่ ยายพลอยก็อยู่กับพี่อัฐ”

“งั้นก็ขึ้นไปดูหนังบนห้องพี่ก่อนสิ คำ ๆ ค่อยกลับ คีย์การ์ดห้อยอยู่กับกุญแจรถนั่นละ” ภูมิกี้บอกอย่างใจดี ปลายสายเงยไปอึดใจหนึ่งราวกับกำลังตัดสินใจ ก่อนจะตกลง

“ดีเหมือนกันคะ อินนัดจะไปหายายพลอยที่คอนโดฯ พี่อัฐตอนดึก ๆ

นูน ไม่อยากกลับไปกลับมา”

“โอเค ดูหนังให้สนุกนะ พี่ต้องไปแล้ว เดี่ยวคืนนี้พี่จะโทร. หาอีกที”

“คะพี่ภูมิ บ้ายบายคะ” หลังกดวางสาย อินทิราเดินไปยังลิฟต์ เพื่อขึ้นไปยังชั้นสูงสุดซึ่งเป็นที่ตั้งของห้องชุดของชายหนุ่ม

เมื่อก้าวเข้าไปในห้อง ทุกอย่างในนั้นอยู่อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย อย่างเป็นที่เธอจำได้ ครั้งหนึ่งเธอเคยคิดว่าห้องเรียบร้อยเกินกว่าจะเป็นผู้ชาย เต็มตัว ความคิดที่ทำให้เขาจูบเธอเพื่อพิสูจน์ว่าเขาไม่ได้เป็นอย่างที่เธอคิด

“คนบ้า...” อินทิราพิมพ์คำอยู่คนเดียวเมื่อคิดถึงคนที่ทำให้หน้าร้อน อยู่ในตอนนี้

หญิงสาวเดินไปกดเปิดทีวีในห้องนั่งเล่นก่อนจะเดินไปนั่งบนโซฟา หยิบรีโมตคอนโทรลมาเปิดหาช่องภาพยนตร์ เมื่อไม่เห็นว่ามียี่ห้อไหน น่าสนใจ จึงมองหาแผ่นดีวีดีหนังในตู้ที่มีแผ่นจัดเรียงอยู่เต็ม ก่อนที่สายตาคจะสบเข้ากับอัลบั้มรูปที่วางเรียงอยู่บนชั้น

“ดูรูปเล่นดีกว่า” หญิงสาวพิมพ์คำกับตนเองพลางยื่นมือไปหยิบอัลบั้ม ที่อยู่ใกล้มือที่สุด

อินทิราคิดว่ารูปที่อยู่ในอัลบั้มคงเป็นรูปของเจ้าของห้อง ในใจนี้ก็สนุกคิดว่าอาจจะได้เห็นรูปตลก ๆ ของเขาที่ไม่เคยเห็นมาก่อน แต่เมื่อเปิดอัลบั้มขึ้นมา สายตาสบกับรูปหลาย ๆ ใบที่อยู่ในนั้นก็ต้องขมวดคิ้ว เมื่อเห็นว่าเป็นรูปของคนที่เรารู้จักดี

ดีเกินไปเสียด้วยซ้ำ...

อินทิรามองภาพของตนเองที่ยืนยิ้มแฉ่งให้กล้องโดยมีร่างสูงของเจ้าของห้องยืนโอบไหล่เธออยู่หลวม ๆ ด้วยความรู้สึกแปลก ๆ จำได้ว่าเป็นภาพในวันรับปริญญาของเธอ พี่ภูมิไปร่วมแสดงความยินดีพร้อมดอกไม้

ช่อโต และเธอก็ถ่ายรูปกับเขาโดยที่ไม่ได้คิดอะไร การถ่ายรูปกับพีภูมิก็น่าเหมือนถ่ายกับพี่ชายหรือบิดามารดา แต่นั่นมันก่อนที่จะเธอจะรู้ว่าเขาคิดอย่างไรกับเธอ ในตอนนี้ที่รู้แล้ว และถูกเขาสอนให้รู้จักรสสัมผัสจากริมฝีปากร้าย ๆ นั้น ทำให้เธอมองคนในภาพด้วยความรู้สึกที่เปลี่ยนไปจากเดิม แต่เปลี่ยนไปอย่างไรนั้นหญิงสาวยังบอกตนเองไม่ได้ รู้แต่ว่าเธอไม่สามารถมองพีภูมิเป็นพี่ชายได้อย่างเดิมอีกแล้ว

ภาพคู่ระหว่างเขาและเธอมีอยู่เพียงเท่านั้น นอกจากนั้นมีภาพเธอกับครอบครัวอีกสองสามภาพ ส่วนที่เหลือเป็นภาพของเธอทั้งหมด และทุกภาพก็อยู่ในอิริยาบถที่เรียกว่า ‘แอบถ่าย’ ทั้งสิ้น เพราะเธอไม่ได้รู้ตัวเลยว่าใครบางคนแอบเก็บภาพเธอไว้แทบจะทุกท่วงท่าขนาดนี้

“คนโรคจิต...” อินทิดราพึมพำกับลมกับแสง ก็มมองภาพของตนในอิริยาบถแบบไม่รู้ตัวว่ามีใครบางคนแอบเก็บภาพไว้ หญิงสาวระบวยิ้มภาพแต่ละภาพที่เห็นนี้ ให้ความรู้สึกนุ่มนวลชวนฝัน ดูเหมือนเป็นรูปของผู้หญิงที่แสนอ่อนหวานคนหนึ่ง ไม่ใช่อินทิดราอย่างที่เธอรู้จักตัวเองมาแต่ไหนแต่ไรเลย

พีภูมิช่างเก็บภาพ...

อินทิดราจมอยู่กับการเปิดดูรูปในอัลบั้ม เธอไม่เคยรู้ว่าในเวลาที่ไม่รู้ตัว ตัวเธอก็ดูน่ารักดีเหมือนกัน ต้องขอบคุณคนแอบเก็บภาพไว้ใหม่นี้

เมื่อเสร็จจากอัลบั้มแรก อินทิดราเปิดอัลบั้มต่อไป ซึ่งภาพในอัลบั้มก็ยังเป็นเธอในท่าทางที่ไม่รู้ตัวว่ามีคนแอบถ่ายอยู่เช่นเดิม ดูเหมือนพีภูมิจะแอบเก็บภาพเธอในทุกโอกาส ตลอดเวลาที่เขาทำตัวติดกันกับพี่ชายเธอ ครอบครัวเธอไปเที่ยวเขาก็ติดสอยห้อยตามไปด้วย ไม่ว่าจะในโอกาสไหน ๆ

พี่ภูมิจะเก็บภาพเธอไว้เสมอ ซึ่งหากไม่แอบเปิดอัลบั้มรูปที่เธอเก็บไว้ที่บ้าน เธอคงไม่เคยรู้

หลังจากที่เปิดดูรูปจนหมดทุกอัลบั้ม หญิงสาวพบว่า รูปของเธอที่ถูกแอบถ่าย เริ่มต้นตั้งแต่พี่ภูมิลับมาจากต่างประเทศ เธอไม่เคยรู้เลยว่า เธอแอบมองเธอมานานขนาดนั้น

อินทราเก็บอัลบั้มรูปเข้าที่ก่อนที่จะดูเวลา เมื่อพบว่าเธอนั่งดูรูปเป็นเวลานานกว่าที่คิด จึงรีบลุกขึ้นเพื่อเตรียมตัวไปหาพี่ชายและเพื่อนสนิท หญิงสาวตัดสินใจทิ้งรถของภูมิจวี่ที่นี้ เพราะใช้รถไฟฟ้าสะดวกกว่า อีกทั้งบุษราคัมก็ขับรถไปที่คอนโดมิเนียมของพี่ชายเธอ จึงคิดว่ากลับบ้านกับเพื่อนน่าจะดีกว่าขับรถแยกกันไปคนละคัน

ใช้เวลาไม่นานอินทราก็มาถึงคอนโดมิเนียมของพี่ชาย แต่ก่อนที่จะได้ขึ้นไปข้างบน โทรศัพท์มือถือในกระเป๋าที่ตั้งขึ้นเสียงก่อน เมื่อเห็นว่าเป็นใคร โทร. มาก็คอตรู้สึกอึดอัดใจไม่ได้ เมื่อคิดถึงภาพจำนวนมากมายที่เธอแอบถ่ายเธอ

“สวัสดิ์คะพี่ภูมิ” อินทราทักทายไปตามสาย

“น้องอินอยู่ไหนแล้ว โทษทีที่เพิ่งโทร. มา พี่ไปกินข้าวกับเจ้าของงานเพิ่งเสร็จ”

“อยู่คอนโด พี่อัฐคะ อินจอดรถไว้ที่คอนโด พี่ภูมินะคะ”

“อ้าว แล้วน้องอินไปคอนโดฯ ใช้อัฐยังงัย”

“ปีที่เอสคะ เร็วด้วย ตอนนี่ถึงแล้ว อินต้องไปแล้วนะคะ”

“ครับ... น้องอินครับ...” ภูมิเรียกโดยไม่พูดอะไร ทำให้คนที่รอฟังต้องถามอย่างอดไม่ได้

“คะ...”

“คิดถึงนะ” เสียงทุ้มที่ส่งมาทำให้คนฟังกลอกตา ไม่นั่นใจว่าระหว่างความรู้สึกอ่อนใจกับเงิน เธอกำลังรู้สึกอะไรอยู่มากกว่ากัน เมื่อยังจับความรู้สึกตนเองไม่ได้ จึงตัดบทเร็ว

“ไปแหละ” ว่าแล้วก็กดตัดสายในทันที ก่อนจะยกมือขึ้นจับข้างแก้มของตนเพราะรู้สึกว่ามันช้ำจะร้อนผ่าว ๆ

“คนบ้า...” อย่ามาพูดให้เงินแบบนี้ละ!

เพราะภูมิไม่อยู่ทั้งสัปดาห์และไม่รู้ว่าจะกลับมาวันไหน อีกทั้งความสัมพันธ์ของเพื่อนรักและพี่ชายที่แม่จะค่อย ๆ ก้าวหน้าแต่ก็ยังช้ากว่าที่อินทิดำต้องการ หญิงสาวจึงมีความคิดบรรเจิด ชวนสองคนนั้นไปเที่ยวดีกว่า!

หญิงสาวรบเร้าพี่ชายให้พาไปเที่ยว ซึ่งเมื่อเขาไม่ยอมโอนอ่อนเธอก็เข้าทางมารดา ซึ่งในที่สุดก็ใช้กำลังภายในบังคับพี่อริสให้พาเธอไปเที่ยวจนได้

อินทิดำหวังว่าทริปกระชับความสัมพันธ์ครั้งนี้จะทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างพี่ชายและเพื่อนสนิทที่ลึกซึ้งขึ้นไปอีกระดับ เมื่อทั้งสองคนไม่ยอมเร่งสปีด อินทิดำจึงจัดการเอง ก็เธออยากมีหลานแล้วนี่นา

เมื่อพี่ชายตกลงจะพาไปเที่ยว เช้าวันต่อมาอินทิดำรีบตื่นแต่เช้าแล้วมุดหัวไปยังบ้านติดกัน บุกขึ้นไปถึงห้องนอนเพื่อนรัก ที่แม่ตอนแรกจะอแงเพราะอยากนอนมากกว่าตื่นมาคุยกับเธอ แต่เมื่อรู้ว่าจะได้ไปเที่ยวกับพี่อริส บุชราคมก็ตาสว่างอย่างไม่ต้องใช้เวลาเลย

อินทิดำรับประทานอาหารเช้ากับเพื่อนรักก่อนที่จะพากันออกไปหาซื้อชุดว่ายน้ำเพื่อปฏิบัติภารกิจกระชับความสัมพันธ์

แม้เพื่อนรักจะโอดครวญว่าชุดว่ายน้ำที่เธอเลือกให้มันเปิดเผยเกินไป

แต่อินทிரาก็ยืนยันว่าหากอยากให้มีมันได้ผล ก็ต้องใส่ชุดแบบนี้ แต่ไม่ได้รู้ว่าแม่เพื่อนรักจะตลบหลังด้วยการบังคับให้เธอซื้อชุดแบบเดียวกัน ด้วยการขู่ว่าหากเธอไม่ยอมใส่ บุษราคัมก็จะไม่ใส่เช่นกัน อินทிரาก็จำต้องซื้อชุดว่ายน้ำ 'โคตรโป๊' มาอย่างเสียไม่ได้ และหวังว่าจะไม่ต้องใส่ให้ใครเห็น

แต่ใครเลยจะรู้อนาคต!

หลังขอปิ้งเสร็จซึ่งเป็นเวลาอาหารกลางวันพอดี อินทிரาก็ชวนบุษราคัมไปรับประทานอาหารกลางวันกับพี่ชาย ซึ่งแม่เพื่อนรักก็ไม่ปฏิเสธหญิงสาวจึงโทรศัพท์เข้าไปบอกพี่ชายไว้แล้วขึ้นรถไฟฟ้าตรงไปยังที่ทำงานของเขาทันที

เมื่อไปถึงตึกที่ทำงานของพี่ชายก็พบว่าเขาลงมายืนรออยู่หน้าตึกตามที่ตกลงกันไว้ แต่มีบางสิ่งบางอย่างที่นอกเหนือจากที่คุยกัน เขาไม่ได้ยืนอยู่คนเดียว แต่มีใครบางคนยืนอยู่ด้วยและยิ้มกว้างทันทีที่เห็นเธอและบุษราคัมเดินตรงเข้าไปหา

พี่ภูมิ...

๕

ทั้งหมดพากันเดินไปยังโรงแรมที่อยู่ติดกับอาคารสำนักงาน ซึ่งเลขานุการของอิสราจัดการจองโต๊ะไว้ให้ อินทิวาพยายามจะเดินเคียงกันไปกับเพื่อนรัก แต่ถูกมือใหญ่รังไว้ เขาก็ลงกระชับให้ได้ยืนกันสองคน

“ไหนบอกอยากเปิดโอกาสให้เพื่อน แล้วเดินคู่กันไปแบบนี้ เพื่อนจะมีโอกาสใหม่”

“อินเปิดโอกาสตอนอื่นก็ได้” อินทิวาว่าอูบอิบ ก่อนจะหันไปมองเขา ตาโตเมื่อรู้สึกว่ามีมือใหญ่สอดประสานกับมือเธอ

“พี่ภูมิ เดียวใครเห็น”

“ไม่มีใครเห็นหรอกน่า น้องพลอยมองแต่ไอ้ฮู้ ไม่มีสายตามองมา ทางนี้หรอก ส่วนไอ้ฮู้ เห็นก็ไม่ใช่เป็นไรหรอก” ชายหนุ่มบอกพลางกระชับมือแล้วเดินเคียงกันไปตามหลังสองหนุ่มสาวที่เดินอยู่ข้างหน้าโดยไม่พูดอะไรอีก และไม่ยอมปล่อยมือที่อินทิวาพยายามยึดอยู่

ในที่สุดหญิงสาวก็ต้องยอมปล่อยให้เขาจับกุมด้วยหัวใจที่เต้นตุ้ม ๆ ต่อม ๆ ไปตลอดทาง

ระหว่างมืออาหารสองหนุ่มผูกขาดการสนทนาเสียเป็นส่วนใหญ่ อิศราตามไถ่ถึงโครงการที่เขียงรายที่ภูมิจึงกลับมาจากการคุยกับเจ้าของ เรื่องการออกแบบเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนที่จะกลับมาเขียนแบบสำหรับ ทำการก่อสร้างต่อไป ทำให้สองสาวนั่งฟังในสิ่งที่ภูมิและอิสราคุยกัน ด้วยความสนอกสนใจ

แม้ปากจะคุยกับเพื่อน สายตามองสบกับคนที่นั่งอยู่ตรงหน้า ซึ่งเป็นอิสราและบุษราคัมที่นั่งข้างกัน แต่มือใหญ่กลับจับมือเล็กกว่าได้ไต่ตะ โดยไม่มีใครเห็น อินทிரพยายามจะดึงมือออกเพราะกลัวใครจะเห็น แม้ว่ามือทั้งสองจะซ่อนอยู่ใต้โต๊ะก็เถอะ เธอก็เกรงใครจะมองลอดใต้โต๊ะเข้ามาเห็น สองมือที่สอดประสานกันอยู่นี้น่า แต่ถึงแม้จะดึงออกอย่างไร มือใหญ่ ที่ดูเหมือนจะแข็งแรงกว่าก็ไม่ยอมปล่อยมือเธอให้เป็นอิสระ และเมื่อเธอ ไม่ยอมหยุดยื้อเขาก็ถ่มลงมากระชิบข้างหู

“ถ้าไม่หยุดดึง พี่จะวางมือบนโต๊ะแล้วนะ”

เท่านั้นเองที่ทำให้อินทிரายอมนั่งนิ่ง ปล่อยให้เขากุมมืออยู่เช่นนั้น

บทสนทนาเปลี่ยนจากเรื่องนั้นไปเรื่องนี้ จนกระทั่งอิสราบอก กับเพื่อนเมื่อนึกได้

“เออภูมิ วันศุกร์นี้ฉันกับอินกับพลอยจะไปเกาะล้านกัน ว่างหรือเปล่า ไปด้วยกันสิ”

“ว่างเสมอครับเพื่อน” ภูมิตอบยิ้ม ๆ ปรายสายตามองคนข้าง ๆ ซึ่งกำลังเลียงสายตาพยายามสังสารของหญิงสาวอีกคน ภูมิดย้ม อย่างขบขันแถมอ่อนใจไม่ได้ เห็นหน้ากังวลของบุษราคัมเขาก็พอจะเดาได้ว่า เธอกังวลสิ่งใด คงจะยังคิดว่าเขาเป็นเกย์และจะไปเป็นก้างขวางคอ เธอกับไอ้ธรรุณะสิ ซึ่งเรื่องนี้ต้องโทษคนข้าง ๆ ที่เอาความคิดบ้า ๆ นั้นไปใส่หัว

บุษราคัม คิดดั่งนั้นจึงมองหญิงสาวอย่างคาดโทษ

อินทிரานหันหน้ามายิ้มแหย้ให้ชายหนุ่ม รู้ดีว่าทำไมเขาจึงมองเธอ เช่นนั้น ก็เธอเป็นคนทำให้บุษราคัมเข้าใจภูมิพิศ และตอนนี้ที่แม่เธอจะยืนยัน นอนยันแค่ไหนว่าชายหนุ่มไม่ได้เป็นเกย์ บุษราคัมที่เชื่อไปแล้วก็ดูไม่ค่อยจะ อยากเปลี่ยนความคิดมากนัก

หลังอาหารกลางวัน ภูมิและสองสาวแยกไปขึ้นรถไฟฟ้า ชายหนุ่ม กลับบ้านในขณะที่สองสาวกลับไปเอารถยนต์ที่จอดไว้ที่ห้างสรรพสินค้า ไม่ไกลนัก ซึ่งต้องแยกกันไปคนละทาง แต่ก่อนที่จะแยกกัน ภูมิก็รั้งแขน ของอินทราไว้ ก่อนจะหันไปบอกบุษราคัม

“ขอบคุณกับน้องอินแป็บหนึ่งนะครับน้องพลอย”

เมื่อหญิงสาวพยักหน้าแล้วเดินเลี้ยวไปยืนรออยู่ไม่ไกลนัก ภูมิจึงหัน มาหาหญิงสาวที่ชูเขาพ่อทันที

“อย่าทำอะไรร่วมร่วมต่อหน้าพลอยนะ”

คำพูดของหญิงสาวทำให้ภูมิหัวเราะเสียงก้องอย่างขบขัน ก่อนที่จะ เข้า ตาเป็นประกาย

“เวลาเจอหน้าพี่ น้องอินคิดแต่เรื่องนั้นใช่ไหมเนี่ย”

“บ้า...อินไม่ได้คิดแบบนั้นเสียหน่อย”

“ไม่ต้องแก้ตัว เห็น ๆ กันอยู่” ชายหนุ่มว่ายิ้ม ๆ ก่อนที่จะบอกอย่าง จริงจังขึ้น

“พี่ไม่ทำอะไรหรอกนะ” ยังไม่ทันให้คนฟังได้โล่งใจ เขาก็พูดต่อ “รออยู่กันสองคนก่อน”

“บ้า พี่ภูมิบ้า” อินทราว่า หน้าตาแดงเถือก

ภูมิมองอย่างเอ็นดู ใจอยากจะได้หญิงสาวเข้ามาจูบหนัก ๆ

ให้สมกับความคิดถึงที่ไม่ได้เจอกันตั้งเป็นอาทิตย์ แต่เพราะอยู่ท่ามกลางผู้คน จึงทำอย่างที่คุณคิดไม่ได้

“เย็นนี้พี่จะเอาของฝากจากเชียงใหม่รายไปให้คุณพ่อคุณแม่ น้องอิน แต่งตัวรอนะ ออกไปหาอะไรกินกัน” เขาบอกก่อนจะมองเธอหนึ่ง ๆ แล้วกล่าวเสียงนุ่ม

“คิดถึง...” ชายหนุ่มว่าก่อนจะปล่อยมือแล้วเดินห่างออกไป ไม่ลืมโบกมือให้บุษราคัมเป็นเชิงอำลาแล้วเดินไปอีกฝั่งของสถานี

ภูมิมาทที่บ้านในตอนเย็นอย่างที่เขาบอกไว้ ชายหนุ่มมีของฝากมากมายมาให้บิดามารดาเธอ ส่วนใหญ่จะเป็นอาหารเมืองเหนือ ทั้งไส้ฮั่ว แหนม น้ำพริกหนุ่ม แคบหมู ซึ่งมารดาให้หญิงสาวนำเข้าไปเก็บไว้ในครัว ในขณะที่ท่านทักทายได้ถามสารทุกข์สุกดิบของเพื่อนสนิทของลูกชาย

“คราวนี้ทำไมรับงานไกลถึงเชียงใหม่ล่ะลูก” คุณอัจฉราถาม ชายหนุ่มที่เธอรักเหมือนลูก ด้วยเห็นกันมาแต่เล็กแต่น้อย งานการของเขา เธอก็ใส่ใจไม่ต่างไปจากลูกชายตน

“ดี๊ดีสวยมากครับคุณแม่ เห็นแล้วผมตกใจอย่างแทบไม่ต้องคิด” ชายหนุ่มตอบกลับหัวเราะ ปกติว่าเขาจะรับทำงานต้องมีการคิดวิเคราะห์อะไรมากมาย แต่กับตึกคุ้มเก่าของอดีตเจ้านายทางเหนือหลังนี้ เขากลับตกใจก่อนที่จะได้พูดคุยนายละเอียดย่อยด้วยซ้ำ

“อิฐบอกว่าภูมียากให้น้องไปทำงานด้วยหรือ”

“ฮะ อย่างที่บอกว่าคุณหลงรักตึกหลังนี้ ทางเจ้าของเขาก็เชื่อใจทางเราว่าจะทำตึกของเขาให้กลับมามีชีวิตชีวาได้อีกครั้ง โดยที่ไม่ทำลายจิตวิญญาณเดิมของตึก และเขาจะไม่เข้ามาก้าวก้าวกายกับการปรับปรุง

และตกแต่งของเรา ผมคิดว่าน้องจะได้ใช้ความสามารถอย่างเต็มที่ ซึ่งจะช่วยให้เพิ่มประสิทธิภาพการทำงานจริงให้กับน้องอินและเป็นपोर्टสำหรับอนาคต อีกร่างผมคุมงานเอง ถ้าน้องมีปัญหา ผมพร้อมเข้าช่วย”

“แล้วเจ้าตัวเขาว่ายังไงล่ะ ต้องเดินทางไกลถึงเชียงราย”

“น้องอินดูสนใจอะ แต่น้องคิดว่าคุณแม่คงไม่อนุญาตให้ไปเชียงราย”

“ถ้าไปกับญาติแม่ก็ไม่ห่วงหรอก ถ้าอิฐกับภูมิเห็นว่าน้องควรทำ และอินอยากทำด้วยแม่ก็ไม่มีปัญหา” มารดาของหญิงสาวบอกเป็นเชิงอนุญาต

“ขอบคุณมากครับคุณแม่ ผมเชื่อว่าอินจะได้เรียนรู้จากงานนี้เยอะแน่นอนครับ” ภูมิยกมือไหว้ขอบคุณ

“แม่ห่วงงานของภูมิมากกว่า ยายเด็กไม่เอาไหนของแม่จะทำงานภูมิละหรือเปล่า” ท่านว่าอึม ๆ แม้อินทิวราจะเรียนจบมาโดยตรง แต่คนเป็นแม่ไม่แน่ใจเอาเสียเลยว่าลูกสาวจะรับมือกับงานใหญ่ได้ วัน ๆ เห็นแต่วิ่งเล่นไม่เคยจะจริงจังกับอะไร

ภูมิเพียงระบายยิ้ม ก่อนจะบอกท่านเสียงหนักแน่น

“ผมเชื่อว่าน้องอินทำได้ค่ะ”

“อ้าว ยายอินมาแล้ว ว่าแต่จะพากันไปไหนหรือตาภูมิ” คุณอัจฉราเห็นบุตรสาวเดินกลับออกมาจากในครัว จึงหันไปถามชายหนุ่ม เป็นการเปลี่ยนเรื่องกลาย ๆ

“ผมสัญญาจะพาน้องอินไปหาอะไรกินตั้งแต่ก่อนไปเชียงรายค่ะ”

“งั้นหรือ งั้นก็ไปเถอะ อย่ากลับตึกนักก็แล้วกัน”

“อินไปนะคะแม่” อินทิวราเดินมาสวมกอดแล้วหอมแก้มมารดา ก่อนที่จะเดินตามชายหนุ่มออกไปยังรถยนต์ที่จอดอยู่

หลังจากรถยนต์ของชายหนุ่มเคลื่อนออกจากบริเวณบ้าน มือใหญ่ของคนที่ทำหน้าที่ขับรถก็ยื่นมาคว้ามือเล็กของคนนั่งเคียงไปกุมไว้ ในขณะที่คนถูกจับมือก็บ่นอุบอิบ

“จับทำไมเนี่ย อินไม่หายไปไหนหรอกคะ”

“รัก” ชายหนุ่มพูดสั้น ๆ สายตามองตรงไปข้างหน้า ใบหน้าไม่แสดงอารมณ์

แต่คนฟังถึงกับพูดไม่ออก แม้จะไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาบอกรักเธอ แต่ถ้อยคำสั้น ๆ ที่เปล่งออกมาจากปากของเจ้าของมืออุ่นที่กุมมือเธออยู่ก็ทำให้หัวใจคนฟังหวามไหวจนไม่กล้าจะบ่นอีกเลย

“พี่ภูมิไม่เห็นบอกว่าจะกลับมาวันนี้” หลังจากนั่งกันไปเสียบ ๆ สักพัก อินทิรา ก็ถามเป็นเชิงชวนคุย

ภูมิหันไปมองหญิงสาวนิดหนึ่งก่อนจะตอบ

“บอกก็ไม่เซอร์ไพรส์สิ” เขาว่า ก่อนที่ใบหน้าจะตึงขึ้นนิด ๆ “ถ้าไม่กลับ ก็คงไม่ได้ไปเที่ยวด้วย เพราะไม่มีใครคิดจะชวนอยู่แล้วนี่”

“ก็...อินคิดว่าพี่ภูมิไม่อยู่นี่คะ ถ้าอยู่ที่...ก็ต้องชวนอยู่แล้ว”

“ให้มันจริงเถอะ ถ้ามีครวหน้าแล้วไม่ชวนพี่อีก ระวังตัวไว้ให้ดี”

“พี่ภูมิจะทำอะไรอิน” อินทิราถามเสียงห้วน รู้สึกว่าคำคาดโทษของเขามันช่างระคายหูระคายใจเสียจริง

“ทำโทษตามวิธีการของพี่”

เขาตอบหน้าตาย แถมยังหันมาหลิวตาให้เธออีกแฉะ คนฟังเลยอดถามอย่างทำทายเป็นไม่ได้

“มีสิทธิอะไรมาทำโทษอินคะ!”

“งั้นทำให้มีสิทธิวันนี้เลยดีไหมคะ”

ชายหนุ่มถามขณะหันมามองเธอยิ้ม ๆ ดวงตาเป็นประกายวิบวับ จนคนปากเก่งเมื่อสักครู่นี้ไม่กล้าสบตา ได้แต่บ่นพึมพำกับตนเอง

“อย่ามาพูดบ้า ๆ นะ...”

ภูมิปราयสายตามองใบหน้าแดงก่ำของคนที่ยังสบปากสงบคำลง ด้วยความรู้สึกล่อนโยน เขาแทบไม่อยากจะเชื่อว่าในที่สุดเวลานี้ก็มาถึงจนได้ หลังจากที่รอให้หญิงสาว ‘โต’ อยู่หลายปี ต่อไปนี้ไม่มีอะไรที่จะเป็นอุปสรรคความรักของเขาได้อีกแล้ว อีกไม่นานหรอก เขาจะทำให้อินทริราเปลี่ยนมาใช้ นามสกุลเขาให้ได้

ชายหนุ่มขับรถพาหญิงสาวมุ่งหน้าสู่ใจกลางเมืองหลวง ซึ่งคนที่นั่งอยู่บนเบาะที่นั่งผู้โดยสารก็คิดว่าเขาจะพาเธอไปรับประทานอาหารยังร้านไหนสักแห่ง แต่เมื่อเขาเลี้ยวรถเข้าสู่คอนโดมิเนียมของเขา อินทริาก็หันไปมองชายหนุ่มเล็กเล็ก

“ไหนบอกจะพาอินทริราไปหาอะไรกินล่ะ”

“คิดถึงน้องอินทริรา ไม่ได้เจอตั้งหลายวัน กินข้าวกับพี่ที่นี่นะ” ชายหนุ่มว่าน้ำเสียงอดอ้อน คำพูดคล้ายจะขอร้อง แต่กลับไม่รอฟังคำตอบ หากเดินอ้อมมาคว้าแขนเธอแล้วพาเดินตรงไปยังลิฟต์ในทันทีที่เธอก้าวออกมาขึ้นข้างรถ

ทันทีที่เข้ามาภายในห้องชุดของชายหนุ่มได้ อ้อมแขนแข็งแรงของเจ้าของห้องก็วาดมาคว้าเธอหญิงสาวแล้วดึงเข้าไปสู่ออกแกร่งอย่างไม่ทันให้ตั้งตัว!

“พี่ภูมิจึง!” อินทริารู้อากัฏฐกตากับการจู่โจมของเขา สองมือยกขึ้นดันตนเองออกจากอ้อมกอดของชายหนุ่มโดยอัตโนมัติ

“อย่าดีใจ คิดถึงมากู้หรือเปล่า” เสียงทุ้มบอก สองมือจับมือเธอ

ให้หยุดประทุษร้ายเขา โบหน้าโน้มลงไปหาโบหน้าที่แขนงมองเขา ด้วยท่าทางตกใจนั้น ดวงตาคมจ้องมองดวงตาเรียวที่เบิกโตกว่าปกติ ด้วยประกายอ่อนโยน เขาบอกเธออีกครั้งด้วยเสียงนุ่มทุ่มชวนฟัง

“คิดถึง...”

แล้วริมฝีปากที่เอ่ยถ้อยคำแสนหวานนั้นก็ค่อย ๆ จรดลงไปบนริมฝีปากอิม คลึงเคล้าปากอุ่นของเขาเข้ากับกลีบปากเธอ ดูดีมีความหอมหวานของสัมผัสลึกลับ จุ่มพิตซ้ำของที่ทำให้คนที่เก่งแต่ทฤษฎีแต่เพิ่งเคยได้ลองปฏิบัติเมื่อไม่นานนี้ถึงกับเข่าอ่อน ระทดระทวยอยู่ในอ้อมกอดแข็งแกร่งของเขา

“คิดถึงพี่บ้างหรือเปล่า...หืม...น้องอิน” ชายหนุ่มถามซิดริมฝีปากที่แม้จะถอนจุ่มพิตแสนหวานนั้นออกไปแล้วหากไม่ยอมผละโบหน้าไปไหน มือใหญ่ยกประคองโบหน้าหมดจดให้แขนงเพื่อมองให้เต็มตา มือข้างหนึ่งยกขึ้นลูบผมคนในอ้อมแขนอ่อนโยน

อินทราหูลุบลายตามองเพียงปลายคางของเขา ซัดเขินกับความใกล้ชิดที่เกิดขึ้น ไม่กล้าแม้แต่จะคิดว่าเธอคิดถึงเขาหรือเปล่า

ดูเหมือนภูมิจะไม่ได้ต้องการคำตอบ หากเพียงต้องการบอกความรู้สึกที่ล้นนอกของตนออกไปเท่านั้น ชายหนุ่มกระชับอ้อมแขนแล้วโน้มโบหน้าลงฝังจูบหนัก ๆ บนหน้าผากกลมกลิ้งของหญิงสาว ยิ้มให้อย่างอ่อนโยนแล้วบอก

“น้องอินไปดูเครื่องดื่มในตู้เย็นนะ พี่จะทำกับข้าว”

อินทราเดินไปตามคำสั่งอย่างว่าง่าย ไม่แปลกใจที่ชายหนุ่มจะลงมือทำอาหารเอง เพราะปกติเวลาไปที่บ้านเธอเขาก็เข้าครัวอยู่บ่อย ๆ หญิงสาวจัดการชงเครื่องดื่มแล้วถือแก้วโบหนึ่งไปวางให้คนที่ง่วนอยู่หน้าเตา

ก่อนจะถือแก้วของตนไปวางลงบนโต๊ะรับประทานอาหาร แล้วหันไปบอก
เจ้าของบ้านเชิงขออนุญาต

“อินจัดโต๊ะนะคะ”

“ขอบคุณครับ” ภูมิหันมายิ้มให้พร้อมกล่าวขอบคุณ ก่อนที่จะ
หันกลับไปให้ความสนใจกับอาหารตรงหน้า

อินทราจึงเดินไปหยิบจานซามในตู้มาวางเตรียมบนโต๊ะสำหรับ
มืออาหารเย็น ซึ่งรอไม่นาน อาหารเย็นง่าย ๆ ที่ชายหนุ่มลงมือทำก็เสร็จ
เรียบร้อย พร้อมขึ้นโต๊ะ

“มีข้าวเหนียวด้วยหรือคะ” อินทราถามอย่างตื่นเต้น ตอนที่ชายหนุ่ม
เอาของฝากจากเชียงใหม่ขายไปให้ที่บ้าน เธอเห็นแคบหมูกับน้ำพริกหนุ่มแล้ว
ยังอยากจิ้มข้าวเหนียวและนึกเสียดายอยู่เลยที่ต้องออกไปรับประทานอาหาร
ข้างนอกกับเขา ซึ่งไม่คิดเลยว่าจะมีสิ่งที่คุณอยากกินด้วย

“พี่ซื้อเข้ามา รู้ว่าน้องอินชอบ” ชายหนุ่มตอบยิ้ม ๆ

อินทรายิ้มตอบจนตาหยี เวลาที่ภูมิไม่กวนและทำตัวดี ๆ กับเธอ
ก็น่ารักดีเหมือนกัน

หลังรับประทานอาหารเย็น ทั้งสองช่วยกันเก็บล้างก่อนที่จะย้ายไป
ยังห้องนั่งเล่น ภูมิไม่ได้เปิดโทรทัศน์แต่เลือกเปิดเพลงเบา ๆ เพื่อไม่ให้
ห้องเงียบจนเกินไป

“พี่ภูมิกลับมาตั้งแต่เมื่อไรคะ” อินทราถาม เห็นกระเป๋าเดินทาง
ของเขายังวางอยู่ในห้องนั่งเล่นอยู่เลย

“เพิ่งกลับมาถึงแล้วไอ้ธูก็โทร. มาชวนไปกินกลางวัน”

“งานเรียบร้อยดีหรือคะ”

“ก็ดี ทางเจ้าของพอใจกับแบบแล้ว ตอนนี้มีเวลาเร่งเขียนแบบ

เดือนหนึ่ง”

“เดือนเดียวเองหรือคะ” อินทிரากามตาโต หนึ่งเดือนสำหรับการเขียนแบบงานปรับปรุงตึกที่แม้จะไม่ใช้การสร้างชิ้นใหม่ แต่หนึ่งเดือนก็สั้นเหลือเกิน คนเขียนจะได้หลับได้นอนใหม่นั้น

“อืม เจ้าของเขาอยากเร่งให้เสร็จเร็ว ๆ แต่น้องอินไม่ต้องห่วงหรอก พี่มีทีมเขียนแบบ พวกนั้นชินกับงานเร่ง ๆ ดี อีกอย่างพี่ดูแล้วรู้ว่าเสร็จทันไม่งั้นไม่ตกลงหรอก ว่าแต่น้องอินเถอะ ตกลงไปทำงานกับพี่นะ” เขาว่ำรวบรัด

อินทราหันมองเขา จำได้ว่าเธอไม่เคยบอกว่าจะไปทำงานกับเขาเลยสักครั้ง

“อินไม่เคยบอกว่าขอคิดก่อนเลยนะคะ” เธอหมายถึงเธอปฏิเสธเขาไปแล้วต่างหาก

“พี่รู้ แต่อยากให้น้องอินทำด้วยจริง ๆ น้องอินก็เห็นว่ามันเป็นโอกาสที่ดีแค่ไหน แล้วจะปฏิเสธทำไม”

“อินไม่รู้...” หญิงสาวพูดเสียงแผ่ว แต่จริง ๆ รู้ดี เธอไม่อยากทำงานกับพี่ภูมิเพราะไม่อยากจะถูกขู่ใกล้เข้ามามากเกินไป เพราะนับตั้งแต่เขาประกาศว่าจะรุกหนักและก็ทำจริง เธอก็หวั่นไหวจะแย่แล้ว หากต้องทำงานด้วยกัน เจอกันทุกวัน เจออาการปากว้ามือถึงของเขามาก ๆ เธอจะไม่เสร็จเขาหรือไง

“ไม่รู้ล่ะ พี่คุยกับไอ้จิวกับคุณแม่แล้ว ทุกคนสนับสนุน พี่ใส่ชื่อน้องอินทำตกแต่งภายในแล้วด้วย”

“หืม!?” จะบ้าหรือไง! “พี่ภูมิ นี่มัดมือชกอินหรือคะ”

“ใช่ มีปัญหาหรือเปล่า” ชายหนุ่มตอบหน้าตาย

ส่วนคนฟังนั้นอยากตายจริง ๆ

“พี่ภูมิไม่มีสิทธิ์จะมาจัดการอะไร ๆ แทนอินนะคะ ถ้าอินไม่ตกลง

“พี่ภูมิก็ไม่มีสิทธิ์จะใส่ชื่ออินลงไป!” อินทிரบอกรวบเป็นตะโกน

แต่คนถูกตะโกนใส่หน้ากลับเพียงแต่มองเธอยิ้ม ๆ รวากับลูกใจ
กับอาการเป็นฟินเป็นไฟของเธอ

“น้องอิน พี่ทำเพื่อน้องอินนะ แคเห็นสายตาน้องอินตอนมองภาพร่าง
ตึกพี่ก็รู้แล้วว่าน้องอินอยากทำแคไหน พี่คุยกับไอ้ฮิส มันก็เห็นด้วยที่น้องอิน
จะทำงานนี้ เพราะน้องอินจะได้ใช้ความสามารถของตัวเองเต็มที่ มีพี่เป็น
พี่เลี้ยง น้องอินก็รู้ว่าพี่ต้องการสิ่งที่ดีที่สุดให้น้องอินเสมอ ทุกคนต้องการ
สิ่งที่ดีที่สุดให้น้องอิน รู้ใช่ไหม”

“ก็รู้...” ปฏิเสธไม่ได้หรอก ในฐานะน้องน้อยที่มีพี่ชายที่มีอายุห่างกัน
ถึงสิบสี่ปีที่คุณดูแลเอาใจใส่เธอรวบกับลูก แถมยังพ่วงเพื่อนสนิทอย่างพี่ภูมิ
มาช่วยดูแลเธออีกคนหนึ่งด้วย ตั้งแต่เลิกจนโตอินทிரามีหลายมือที่ยื่นเข้ามา
โอบอุ้มเธอ จนตอนนี้เรียนจบแล้ว มือเหล่านั้นก็ดูจะไม่ยอมมวงเธอลงเสียที่
ชีวิตนี้จะต้องถูกคนที่รักเธอเหล่านั้นดูแลตลอดไปหรืออย่างไรกันนะ
หญิงสาวคิดอย่างอ่อนใจ

“รู้ก็ดีแล้ว ทำตัวเป็นเด็กดี เชื้อฟังผู้ใหญ่ กลับจากเกาะล้านก็ไป
เริ่มงานที่บริษัทพี่” ชายหนุ่มว่า ก่อนที่จะรั้งเธอเข้าสู่อ้อมอก มือข้างหนึ่ง
เซยคางเธอขึ้นให้มองสบกับดวงตาคมของเขาที่มองเธออยู่อย่างลึกซึ้ง

“เลิกคุยเรื่องงานตึกว่า” เขาว่าแล้วโน้มใบหน้าลงฝังจุมพิต
บนริมฝีปากอิมของเธอ อินทிரอึดใจอย่างทำอะไรไม่ถูกกับการเปลี่ยนเรื่อง
ปุบปับของเขา แต่เมื่อรู้สึกถึงจุมพิตเรียกร้องเธอก็ตอบสนองอย่างแทบไม่รู้ตัว

ภูมิครางเบา ๆ กับสัมผัสตอบรับไม่เพียงสาจากคนในอ้อมแขน
เขาเพิ่มสัมผัสจุมพิตให้หนักหน่วงขึ้น ลึกซึ้งขึ้น ปลูกอารมณ์คนถูกจูบ
และอะไร ๆ ในตัวเขาให้ตื่นเฟริด ยิ่งหญิงสาวไม่ปิดป้องหากอินอ่อนไปกับ

ทุกสัมผัสของเขา ยิ่งทำให้ชายหนุ่มย่ำแย่ใจ จากที่ตั้งใจแค่จูบอย่างที่เคยทำ แต่ความน่ารักน่าใคร่ของคนที่จับจ้องพื้นที่ในหัวใจของเขามานานก็ทำให้อารมณ์ของเขาเริ่มจะเตลิดออกนอกกรอบนอกทาง ยิ่งเสียงครวญครางด้วยอารมณ์รัญจวนของคนด้อยประสบการณ์ที่แว่วมาเข้าหู ยิ่งกระตุ้นไฟปรารถนาในกายเขาให้ลุกโชติ

มือข้างหนึ่งของชายหนุ่มสอดเข้าใต้เสื้อของหญิงสาว ลูบไล้ไปทั่วแผ่นหลังเนียนอย่างช้า ๆ ก่อนจะสะกิดเบา ๆ ที่ตะขอเสื้อชั้นใน ซึ่งก็หลุดออกจากกันอย่างง่ายดาย จากนั้นมือใหญ่ที่เพิ่งปลดเปลื้องพันธนาการรัตรึงให้ทรวงคู่งามก็เลื่อนมาด้านหน้า เพื่อโอบอุ้มเนินเนื้ออวบอ้อมแทนผ้าลูกไม้ชิ้นน้อยที่ปลุกปลดออกไป

มืออุ่นที่คลึงเคล้นหน้าอกเธออยู่ทำให้อินทிரายใจขาด หญิงสาวหลับตาพริ้มกับสัมผัสเร้าอารมณ์นั้น รู้สึกทั้งหวาดหวั่นและอยากรู้อยากลอง ฟีงมิไม่เคยเข้าถึงเนื้อถึงตัวเธอขนาดนี้มาก่อน สัญชาตญาณบอกว่าจะไม่ยอมหยุดแค่นี้ อินทราไม่แน่ใจว่าเธออยากจะให้เขาหยุดหรือไปต่อ แต่ความรู้สึกที่เขาจุดขึ้นด้วยสัมผัสอ่อนโยนแต่หนักแน่นร้อนแรงอยู่ในที่ทั้งปากและมือนี้ ก็ทำให้อินทราอยากไปต่อ

อ่านมาตั้งมาก ไม่เคยรู้เลยว่าพอได้สัมผัสด้วยตัวเอง มันจะรู้สึกดีกว่าที่เคยคิดเป็นร้อยเท่า!

ด้วยอารมณ์ความต้องการที่เตลิดไปไกล อีกทั้งคนในอ้อมแขนที่ทำท่าว่าจะเตลิดไปด้วยกัน ทำให้ภูมิตัดสินใจลุกขึ้นแล้วซ้อนอุ้มคนที่ตัวอ่อนอยู่บนโซฟาพาเดินเข้าห้องนอนไปในที่สุด